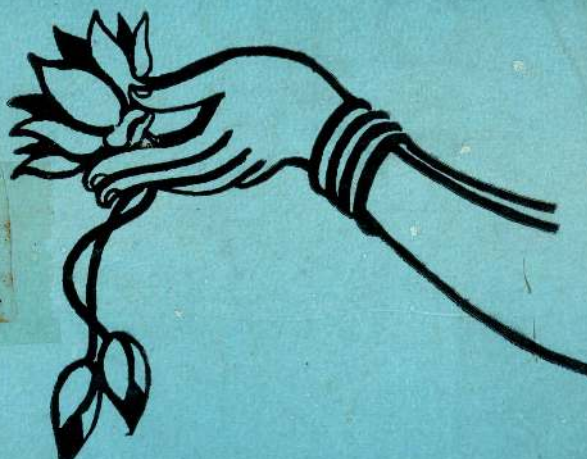


தமிழும் - முஸ்லிம்களும்

எச். எம். பி. முஹிதீன்





Handwritten text in Tamil script, appearing to be a title or a note, located in the upper right quadrant of the page.



தமிழம்- முஸ்லீம்களும்

H.M.P Mohideen

எச். எம். பி. முஹிதீன்

275743

ஸ்டார் பிரசுரம்,
30, சோண்டர்ஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு.

விலை சதம் -/75



சிறப்புரை

இந் நூலின் ஆசிரியரான நண்பர் எச். எம். பி. முஹிதீன், ஈழத்திலுள்ள பெருவாரி தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம்களும் நன்கு அறிந்த எழுத்தாளர். அரசியற் பணி மூலமும், சமுதாய சேவை மூலமும், இலக்கியத் தொண்டு மூலமும் சமுதாயத்திற்கும், நாட்டுக்கும், விசேஷமாக இஸ்லாமிய சமூகத்திற்கும் பணி புரிந்து வருகிறார்.

நண்பர் முஹிதீனின் இலக்கியச் சொற்பொழிவைத் தாங்கிவரும் இரண்டாவது நூல் இது. இவரது முதல் நூலான, பதுனை கலை, இலக்கிய விழாவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு சில காலத்திற்கு முன், “தமிழும்-முஸ்லிம் புலவர்களும்” என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. அந்நூல் ஈழத்து இலக்கிய வட்டாரத்தில் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அதைத் தொடர்ந்து வெளிவரும் இந் நூலின் முதற் பகுதியில், இன்று முஸ்லிம்கள் மத்தியில் மிகப் பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்துள்ள போதனமொழி விவகாரத்தைத் தனது கண்ணோட்டத்தில் நண்பர் முஹிதீன் அணுகி இருக்கிறார். ‘ஈழத்து முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி எது?’ என்ற கேள்விக்கு சரித்திர பூர்வமான ஆதாரங்கள் காட்டி பதில் தருவது மூலம், இப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண விழைந்துள்ளார் ஆசிரியர். மிகவும் பாராட்டத்தக்க முயற்சி இது. அதோடு, இன்றைய சூழ்நிலையில் ஈழத்து முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தமட்டில் வாழ்த்தி வரவேற்கப்படத்தக்க கதுமாகும்.

கல்வியின் நோக்கம் மூன்று முக்கிய அடிப்படைகளைக் கொண்டதாகும். அவைகளாவன:

1. சமய ஞானம்
2. கலாசாரப் பண்பு
3. பொருளாதாரம்.

இம் மூன்று அடிப்படைகள் சம்பந்தமாகவும் ஆலோசிக்கும் பொழுது, காலத்திற்குகந்தபடி தமிழ் மொழி இவைகளுக்குரிய சிறந்த மொழியாகக் காணப்படுகிறது. இம் மொழியில் இஸ்லாமிய சமய சம்பந்தமான நூல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வெளிவந்துள்ளன. அது போலவே கலாசாரத் தொடர்புகளும் தமிழ் மொழியிலேயே அமையப் பெற்றிருக்கின்றன. பொருளாதாரத் துறையில், தொழில் முதலிய விஷயங்களிலும் தமிழ் மொழி மூலம் தேர்வது சுலபம். விஞ்ஞான அடிப்படையில் விடயங்களைக் கற்பதற்குத் தமிழில் போதிய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்து சர்வகலாசாலை வரை, தமிழ் மொழி மூலம் எல்லாப் பரீட்சைகளையும் பெறக் கூடியதாக இருக்கிறது. சிந்தனை சக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தாய் மொழியே சிறந்த கருவி. ஆங்கிலத்தையோ சிங்களத்தையோ போதனை மொழியாகக் கொண்டு பரீட்சைகளில் சித்தி பெறுவதைப் பார்க்கிலும் தாய்மொழி மூலம் சித்தியடைவது மிகவும் இலகுவானது என்பது யுனெஸ்கோ கல்விமான்களின் மாநாட்டில் ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே, முஸ்லிம்கள் இலங்கையில் அதிகமாகத் தமிழ் பேசுபவர்களாக இருப்பதால், தமிழையே போதனை மொழியாகக் கொள்வது பொருந்தும்.

கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் வருடங்களாக எமது மூதாதையர்கள் இலங்கையிலே பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்த மொழி தமிழ் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. அந்த வகையில் இப்பொழுது இலங்கையிலுள்ள 7 லட்சம் முஸ்லிம்கள் தமது பள்ளிக்கூடங்களிலும் தமிழைப் போதனை மொழியாகக் கொண்டு பெரிதும் போற்றி வளர்த்து வருகின்றனர். எந்த வகையிலும் எமக்குப் பிறிதொரு பாஷையைப் போதனை மொழியாகவோ, தாய் மொழி

யாகவோ, வீட்டு மொழியாகவோ கொள்வது முற்றிலும் பொருத்தமற்ற செயல் என்பது தெளிவாகும்.

ஒரு சில பள்ளிக்கூடங்களில் போதனாமொழியை மாற்றியதன் விளைவாக மிகவும் துக்ககரமான சம்பவங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதுடன், இப் பள்ளிக்கூடங்கள் இஸ்லாமிய சூழ்நிலையிலிருந்து அந்நிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. இதனால், சமூகத்திற்குப் பெரிய ஆபத்து எதிர்நோக்கி இருப்பது தென்படுகிறது.

எனவே, முஸ்லிம்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டுத் தமிழைத் தொடர்ந்து போதனாமொழியாக உபயோகிப்பதற்குக் கங்கணம் கட்டிக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

தமிழ் மொழி முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி அல்ல என்று கூறுபவர்களுக்கும், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு முஸ்லிம்கள் செய்துள்ள அளப்பரிய பணிகளை மறுப்பவர்களுக்கும் நண்பர் முஹிதீன் இந் நூலில் ஆணித்தரமான பதில் தந்துள்ளார்.

இந்நூலில் அவர் கையாண்டுள்ள உதாரணங்களும், எடுத்துக்காட்டுகளும் பாமரர் தொட்டு படித்தவர்கள் வரை சகலரையும் கவரத்தக்கவையாகும்.

தமிழ் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்டு நற்பணி ஆற்றிவரும் நண்பர் முஹிதீன் முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தொண்டு குறித்து மேலும் பல நூல்கள் எழுதுவார் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந் நூலைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களும், தமிழ் கூறும் நல்லுலகும் வரவேற்று ஆதரிக்கும் என்பதில் எனக்கு எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

ஐ. எல். எம். மஷூர்,
அதிபர்.

ஸாஹீராக் கல்லூரி,
மருதானை,
18-7-64.

This Lecture by

Janab **H. M. P. Mohideen**, Editor of "**Tholilali**" leading literary critic in Ceylon, on "**Tamil and Muslims**" delivered at the Art and Literary Conference held at Passara in 1961 is the second of a series of lectures on 'Muslim contribution to the Tamil Language'.

This lecture deals with the history of the arrival of Muslims to Ceylon, the question of their mother tongue, and their contributions to the Tamil Language from a purely literary position.

என் உரை

“முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி என்ன? அவர்களது செல்வக் குழந்தைகளின் போதனா மொழி எது?” என்ற பிரச்சினை நாடெங்கும் மிகப் பெரும் சர்ச்சையை உருவாக்கி, வாதப் பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்துள்ள இச்சந்தர்ப்பத்தில் இச்சிறுநூல் வெளிவருவதையிட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், பசரையில் நடைபெற்ற முத்தமிழ் விழாவில் நான் நிகழ்த்திய நீண்டதொரு சொற்பொழிவையே இந் நூல் தாங்கி வந்துள்ளது.

அன்று நான் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் கால ஓட்டத்தில் பின் தங்கிவிடவில்லை. முன்னறிவித்தலாகவும், முன்னெச்சரிக்கையாகவும் அமைந்த என் கருத்துக்கள், இன்றைய சூழ்நிலைக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளன.

முஸ்லிம்களின் மத்தியில் உருவாகியுள்ள இந்த சர்ச்சையில் நான் ஒரு சார்பில் நிற்பவன். எனது சார்புநிலை தீர்க்கமான, திட்டவட்டமான என் முடிவின் கொள்கையாகும். இக்கொள்கையை இன்று, இப் பிரச்சினை பூதாகாரத் தன்மை பெற்ற கட்டத்தில், எந்த நலன்களையிட்டும் நான் பின்பற்றவில்லை. இப் பிரச்சினை எழுவதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, இன்று எண்ணற்ற முஸ்லிம் பெரியார்களும், பெருவாரி முஸ்லிம் மக்களும் ஆவேசத்துடன் குரல் கிளப்பும் கொள்கையை, கருத்துக்களை முன் கூட்டியே நான் வலியுறுத்தியுள்ளேன். அன்று நான் இக் கருத்துக்களை வெளி

யிட்ட போது மிகச் சிலர் தான் என் கொள்கைக்கு வெளிப் படையான ஆதரவு காட்டினார்கள். பலர் மௌனத்தில் உழன்றார்கள். மற்றவர்கள் வசைபாடி எதிர்த்தார்கள்.

நிலைமை இன்று மாறியுள்ளது. காலத்தின் வளர்ச்சி பலரின் கண்களைத் திறந்துள்ளது; அடைத்திருந்த வாய்களை உடைத்துள்ளது. ஓதுங்கியும், பதுங்கியும் இருந்தவர்களைப் பூரண பங்கேற்கச் செய்துள்ளது. பஞ்சமில்லாத அளவுக்கு மாநாடுகள், விவாத மேடைகள், கருத்துப்பரிமாறல்கள் நாளுக்கொன்றாக நடந்து வருகின்றன.



“இந்தப் பிரச்சினையில் முஸ்லிம் தமிழாசிரியர்கள் மட்டுமே கலந்துகொள்கிறார்கள்; காரணம், இது அவர்களின் வயிற்றுப் பிரச்சினை!” என்று கூறி, முழுப் பிரச்சினையையும் சிலர் மூடி மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த மட்டில், இப் பிரச்சினை ஈழத்திலுள்ள முஸ்லிம் மக்கள் அனைவரினதும் பிரச்சினை என்ற கருத்துடையவன் நான். நாடெங்கும் முஸ்லிம் பெருமக்கள் ஏகோபித்து எடுத்து வரும் தீர்மானங்கள் இதற்கொரு எடுத்துக் காட்டு. முஸ்லிம் தமிழாசிரியர்கள் இம் மக்கள் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினர், ஈழத்து முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தமட்டில் அதிமுக்கிய பகுதியினர் என்பதை யாருக்கும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. இந்த நிலையில், இவர்கள் இப் பிரச்சினையில் முக்கிய பங்கெடுப்பது எப்படிக்குற்றமாகும்? சில முஸ்லிம் பிரமுகர்களை விட, முஸ்லிம் மாணவர்களின் கல்வி நிலையையும், ஆற்றல் தன்மையையும், அறிவாற்றல் பிரச்சினைகளையும் முஸ்லிம் ஆசிரியர்களே அதிகமாகத் தெரிந்தும், அறிந்துமுள்ளார்கள். மாணவர்களின் போதனா மொழிபற்றிப் பேச இவர்களுக்கு உரிமை இல்லை என்றால், வேறு யாருக்கு இந்த உரிமை இருக்க முடியும்?

சர்வதேசிய கல்விச் சபைகளின் தீர்மானங்களின் படியும், உலகக் கல்விமான்களின் ஆய்ந்து தோய்ந்த முடிவுகளின்படியும், ஒரு மாணவனின் போதனா மொழியை அவனது

தாய் மொழியே நிர்ணயிக்கிறது. சஹாராப் பாலைவனத்தில் சுட்டுப் பொசுக்கும் வெயிலில் வாழ்கின்ற மாணவனாக இருந்தாலும் சரியே, வட துருவத்தில் வாட்டி வதைக்கும் குளிரில் சிக்கித் துடிக்கும் மாணவனாக இருந்தாலும் சரியே, இவர்கள் ஓந்தப் பொது விதிக்கு உட்பட்டவர்களே. இதில் உலக அறிஞர்களிடையே வேறுபட்ட கருத்துக்களும் மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்களும் இல்லை. எனவே, ஈழத்து முஸ்லிம் மக்களின் தாய் மொழி சம்பந்தப்பட்ட விவகாரத்திற்கு நாம் முடிவு கட்டிவிட்டால், இன்று உருவாகியுள்ள, இல்லை, பாராளுமன்ற ஆசன வெறிபிடித்த முஸ்லிம் பெரியார்கள் என்று அழைக்கப்படும் சிலரால் உருவாக்கப்பட்டு, தேவைக்கு அதிகமாகவே வளர்க்கப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ள போதனா மொழிப் பிரச்சினை, சூரியனின் ஒளிப்பிழம்பைக் கண்டு கரைந்து, மறையும் பனிப் படலத்தைப் போன்று மறைந்து போகும்.



எனது உரையின் முதற்பகுதியில் இரண்டு பிரச்சினைகள் சம்பந்தப்பட்டன. என் அபிப்பிராயங்களை நான் வலியுறுத்தியுள்ளேன். ஒன்று, முஸ்லிம்களின் ஈழத்து வருகை பற்றிய வரலாற்றுப் பிரச்சினை; இரண்டாவது, ஈழத்து முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை. உரையின் பிற்பகுதியில் தமிழ் மொழியை வளர்த்து வளம்பெறச் செய்ய முஸ்லிம்கள் ஆற்றியுள்ள தொண்டினை உதாரணங்களுடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். இத் தொண்டினை நான் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து, பொருள், உடல் உழைப்பு, சிந்தனை ஆகியவை மூலம் முஸ்லிம்கள் தமிழ் வளர்த்த வகையைக் கூறியுள்ளேன்.

முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தொண்டு குறித்து ஏற்கெனவே நல்ல தமிழ் முஸ்லிம் அறிஞர்கள் சிலர் சிறப்பான நூல்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இவர்களைப் பின் தொடர்ந்து மற்றுமொரு எழுத்தாளர், புலவர் பட்டியலைச் சேர்க்க நான் விரும்பவில்லை. எனவே தான், எனது உரையில் புதுவழி ஒன்றினைப் பின்பற்றியுள்ளேன். அதாவது, தமிழ் வளர்க்க முஸ்லிம்கள் தமது மத நிலையைக் கடந்து நின்று (எதிர்

தல்ல), தமிழ் மொழியைத் தமது அன்னையாகக் கொண்டு ஆற்றிய அருந் தொண்டுகளைத் திரட்டித் தந்துள்ளேன்.

இந் நூலில் நான் உள்ளடக்கியுள்ள கண்ணோட்டம் எனது அரசியல் கொள்கைப் பிடிப்பின் பிரதிபலிப்பாகும். இந்த உண்மையை ஒளித்து மறைக்க நான் விரும்பவில்லை. என்றாலும், இந் நூலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ள, தமிழ் மொழிக்கு முஸ்லிம்கள் செய்துள்ள பெருந் தொண்டு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நான் என் கண்ணோட்டத்தை இதோடு கலக்கவில்லை.

பல புலவர்களையும், அவர் தம் கருத்துக்களையும் இங்கு எடுத்தாண்டிருக்கிறேன். இதனால், அவர்களின் கருத்துக்கள் அனைத்தையும் நான் ஏற்பவன் என்பது அர்த்தமல்ல. சில புலவர்களின் கருத்துக்களை நான் முற்றாக நிராகரிப்பவன்; மற்றும் சிலரது கருத்துக்களை கடுமையாகக் கண்டிப்பவன். நான் ஆதரிக்கும் கருத்துக்களும் உண்டு. இவை பற்றி அடுத்து வெளி வர இருக்கும் எனது விமர்சன நூல் ஓரளவு தெளிவு ஏற்படுத்தும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், பல புலவர்களின் பொதுக் கருத்துக்களை இங்கு நான் கையாண்டிருக்கிறேனெனில், அதற்கான ஒரே காரணம், தமிழ்த் தொண்டு சம்பந்தப்பட்ட எனது நோக்கத்திற்கு, என் உரையின் அடிப்படைக்கு இவர்கள் உடன்பட்டவர்களாக இருப்பதுதான்.



பசரையில் உரை நிகழ்த்தியபோது, என் குறிப்பிலிருந்த கருத்துக்கள் அனைத்தையும் சபை முன் சமர்ப்பிக்க என்னால் முடியாது போய்விட்டது. எனது பேச்சு இரண்டரை மணி நேர காலத்தைத் தாண்டிவிட்டதே இதற்கான காரணமாகும். என் உரையில் இடம் பெறாத என் குறிப்புக்களை இந் நூலின் இறுதியில் அனுபந்தமாகத் தந்துள்ளேன்.

இந் நூலை வெளிக்கொண்டு வர உதவி தந்த அன்பர்களுக்கும், பதிப்பகத்தாருக்கும், சிறப்புரைகள் வழங்கிய என் அன்பு நண்பர்களுக்கும், விசேஷமாகப் பல வழிகளிலும்

பெருந்துணை நல்கிய ஜனாப் நூ. அல்லாபிச்சை முதலியார்,
திரு. என். கே. ரகுநாதன் ஆகியோருக்கும் எனது இதயம்
கணிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“தமிழும்—முஸ்லிம் புலவர்களும்” என்ற தலைப்பில்
வந்த எனது முதல் உரை நூலுக்குப் பேராதரவு தந்த வாச
கர்கள், இந் நூலுக்கும் தமது ஆதரவைத் தருவார்கள்
என்று நினைக்கிறேன்-நம்புகிறேன்.

எச். எம். பி. முஹிதீன்

50, பேரா ரோடு,
கொழும்பு-12,
7-7-64.

இலங்கை சர்வகலாசாலை தமிழ் விரிவுரையாளரும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மத்தியக் கமிட்டியின் தலைவரும், சிறந்த எழுத்தாளருமான திரு. க. கைலாசபதி எழுதிய முன்னுரை.

முன்னுரை

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழிலக்கியத்திற்கும் உள்ள தனிச் சிறப்பைப் பற்றி எத்தனையோ தமிழறிஞர்களும், பிற நாட்டு மொழி விற்பன்னர்களும் எழுதியும் பேசியுமிருக்கின்றனர். 'மு' கரத்திலிருந்து, உலகப் பொதுவான திருக்குறள் வரை பல பொருள்களைப் பற்றித் தமிழ்ப்பிமானிகள் பரவசப்பட்டுப் பேசியிருக்கின்றனர். தமிழுணர்ச்சியினால்-வெறியினால்-உந்தப்பட்டுப் பேசியுள்ளவர்களும் இருக்கின்றனர். எனினும் இப்படிப்பட்டவர்களின் தற்பெருமையல்லாம் சென்ற காலத்தின் சிறப்புப் பற்றியதாகும். சென்ற காலத்தின் சிறப்பு இன்றைய சமுதாயத்திற்குப் பெருமை தருவதொன்று என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் சென்ற காலத்தின் சிறப்பானது வெறும் போதைப்பொருளாக மாறிவிடும்போது அதன் உண்மையான பண்பும் பயனும் கெட்டுப்போகின்றன. சென்ற காலமானது நிகழ்காலத்து நிகழ்ச்சிகளினூடாக எதிர் காலத்தை நோக்கிச் செல்லும் வரலாற்று வளர்ச்சித் தொடரை உணர்ந்து கொண்டாலன்றி, அதன் பெருமையைப் பேசுவது பொருள் விளங்காத மந்திரங்களை மாந்திரீகன் உச்சரிப்பதற்குச் சமமானதாகும்.

தமிழ் மொழிக்குள்ள சில தனிச் சிறப்புக்களில் ஒன்று அதன் உதரத்தே பல மதச்சார்புடைய இலக்கியங்கள் தோன்றிச்செழித்து வளர்ந்த உண்மைக்கதை. தமிழ் மொழியின் மாறாத இளமைக்கும், மங்காத சோபைக்கும் இது முக்கியமான காரணம் என்று துணிந்து கூறலாம். இந்து மதம், சமணம், பௌத்தம், இஸ்லாம், கிறித்தவம் முதலிய மார்க்கங்களெல்லாம் தமது முழுப் பொலிவுடன் விளங்கும் உயர் இலக்கியங்களைத் தமிழ்மொழி தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இன்று வரை ஓயாது இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஓர் இயக்க விதியாக இதனைக்கொள்ளலாம்.

வெவ்வேறு சமயங்களின் அடிப்படைத் தத்துவங்களும், அவற்றின் நுண்ணிய விளக்கங்களும், கருத்துச் சாயைகளும் தமிழிலே இடம் பெறும் போதெல்லாம் மொழி விசாலமடைந்துள்ளது; மனுக்குலச் சிந்தனையைத் தாங்கும் திறனையும் வளனையும் பெற்றுள்ளது. இது வரலாற்றுச் சிறப்பு. இந்தச் சிறப்பைத் தற்பெருமைக்காகச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் உண்மையாக உணர்பவர்கள் தமிழ்மொழிவழியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களெல்லாம் தமிழ் இலக்கியம் எனக்கொள்வார்களே தவிர, இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் என்றோ, கிறித்தவத் தமிழிலக்கியம் என்றோ, சைவ இலக்கியம் என்றோ மதப்பாகுபாடு காட்ட மாட்டார். ஆனால் அந்த நிலைமை இன்று விரும்பத்தக்களவு இல்லை என்னும் கசப்பான உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். அதே சமயத்தில் நிலைமையை மாற்றியமைக்கும் பணியில் பலர் ஈடுபடுவதுமில்லை என்பதும் நாம் கண்ணூரக் காணும் காட்சியே.

தமிழ் மக்கள், தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது பாரம்பரியத்தை இன்னும் சரிவர விளங்கிக்கொள்ளவில்லை என்று நாம் கூறத் தயங்க வேண்டியதில்லை. தமிழர் சமுதாயத்தின் சிந்தனை வளர்ச்சியையும், இலக்கிய வளர்ச்சியையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்வதற்கு முன் உண்மையான தமிழர் வரலாறு எழுதப்பட வேண்டுமல்லவா? அந்த வரலாற்றறிவு ஏற்ற வகையில் மக்கள் மத்தியில் பரவாத வரை இலக்கியம், மத, இன வழியாகப் பேதப்பட்டே இருக்கும். இது மனிதப் பண்பாட்டு வரலாற்றராய்ச்சி அறிவுறுத்தும் உண்மை.

ஈழத்திலே முஸ்லிம்கள் மத்தியில் கடந்த சில ஆண்டுகளாகத் தமிழ்மொழி ஆர்வம் பெருகிவந்துள்ளது. அந்த ஆர்வ அலைகளில் அழகுற மிதந்து வரும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் பல; நூல்கள் பல; இலக்கிய சிருஷ்டிகர்த்தாக்கள் பலர். முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியம் என்று குறுகிய பாகுபாடு பேசாமல், முஸ்லிம் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் சமுதாய வாழ்வுடன் இணைத்து வாழ்க்கை நெறிகாணும்

முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார் நண்பர் எச். எம். பி. முஹிதீன்.

முஸ்லிம் புலவர்களின் தனித் தன்மைகளைக் கூறுவது போலவே, அவர்கள் பிற தமிழ்ப்புலவர்களுடன் சமமாகவும், சமாதானமாகவும் வாழ்ந்த செய்திகளையும் அவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். கருத்து இணைப்பிற்கும் உணர்ச்சிப்பிணைப்பிற்கும் இந்த முறை சாலச்சிறந்ததாகும். நல்ல கருத்துப்பயிர்களை நடுவதையே தனது மூச்சாகக்கொண்டுள்ள நண்பர் எச், எம். பி., முஸ்லிம் தமிழ்ப்புலவர்களின் சிறப்பை உலகறியச் செய்யும் முயற்சியிலும் ஒற்றுமைப் பாதையிலேயே செல்கிறார். வேறுபாடுகளை வற்புறுத்துவதிலும் பார்க்க, வேற்றுமைகளைக் குறைப்பதே நல்லதென்று நம்புகிறார் என்பது அவர் எழுத்தைப் படிப்போர்க்குத் தெரியவரும்.

ஈழத்திலே இப்பொழுது ஏற்பட்டு வரும் கலாசார மறுமலர்ச்சியில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகொண்டவர் அன்பர் முஹிதீன். அந்த மறுமலர்ச்சிக்குத் தனது பங்காக ஓயாது பேசியும் எழுதியும் பணிபுரியும் அவர், 'தமிழும்-முஸ்லிம் புலவர்களும்' என்னும் சிறு நூலைச் சில காலத்திற்கு முன்னர் வெளியிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இந் நூல் தமிழ்க் கவிதை இன்பந்தோய்ந்ததாக மிளிர்கின்றது. ஈழத் தமிழுலகம் இதனை வரவேற்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை.

க. கைலாசபதி

“தமிழகம்”

29, 42-வது லேன்,

கொழும்பு-6



தமிழும்- முஸ்லிம்களும்

அவைத் தலைவர் அவர்களே, நண்பர்களே,

சென்ற ஆண்டில் பதுனைத் தமிழ் கலை-இலக்கிய விழா வில்பேசும்பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அந்த விழாப் பேச்சு இன்று ஓரளவு தமிழ் இலக்கிய வட்டாரத்தில் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளதை அறிவேன். அந்த விழாவின்போது எனக்குச் சில புதிய நண்பர்கள் அறிமுகமானார்கள். அவர்களின் உதவியினால் மீண்டுமொருமுறை கொழும்பிலிருந்து வந்து இந்த முத்தமிழ் விழாவிலே கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியுள்ளது. இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை எனக்களித்தமைக்கு இந் நண்பர்களுக்கும், விழா ஏற்பாட்டுக் குழுவினருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நன்றியை முதற் கண் சமர்ப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தமிழ் மக்கள் நிலை

இன்று நம் நாடு அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது. தமிழ் மக்களின் போராட்டம் வடக்கிலும், கிழக்கிலும் விரிவுற்று வருகிறது. தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிர்காலம் என்ன? என்பது இன்னும் கேள்விக் குறியாகவே இருக்கிறது. இந்த நிலை நீடித்தால், விளைவு பாரதூரமாகத்தான் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பலாத்காரம், மொழியை அழித்ததற்கு எந்த நாட்டிலும், எந்தக் காலத்திலும் சரித்திரத்திலே சான்று இல்லை. அதற்கு மாறாக, பலாத்காரமும் பலப்பரீட்சைகளும் மொழிகளை வளர்த்து வளம்பெறச் செய்ததற்கு எத்தனையோ சான்றுகள் இருக்கின்றன. இந்தச் சரித்திரப் பாடம் நமது ஆட்சியினருக்கு முன்னுதாரணமாக இருக்கவேண்டும்.

நம் நாடு

தாய் மொழியாம் தமிழுக்குப் போராடும் அதே வேளையில், தமிழ் பேசும் மக்களாகிய நாம் நம் நாட்டை மனத்தில் இருத்திக்கொண்டே போராடவேண்டும். ஈழத் திருநாட்டில் சிங்களவர்கள் பெரும்பாலானோராக இருந்த போதிலும், தமிழ் பேசும் மக்களாகிய நாம், இந்த நாட்டின் ஒரு அங்கமாகும். இது நம் தாய் நாடு. நம் மூதாதையர் வாழ்ந்த பெரு நாடு. நம்மை வளர்த்த பாரம்பரிய மிக்க நாடு.

தமிழ் நாட்டின் தேசியப் பெரும் புலவன் பாரதி பாடினான்:

‘வாழிய செந்தமிழ்’!
வாழ்க நற்றமிழர்,!
வாழிய பாரத மணித் திருநாடு!’

என்று. இந்த வரிகளிலே, முக்காலமும் உணர்ந்த புரட்சிப் பாவலன் முப்பெரும் தத்துவங்களை இரத்தினச் சுருக்கமாக தமிழகத்துக்கு அளித்துச் சென்றான். தமிழ் மொழி வேண்டுமானால், தமிழர் வாழ வேண்டும். தமிழர் வாழ வேண்டுமானால், தமிழ் நாடு வாழவேண்டும். தமிழ் நாடு வாழ வேண்டுமானால் பாரத சமுதாயம் வாழ வேண்டும், என்று, தனது தங்கக்கருத்தினைத் தமிழ்த்தாயின் கழுத்திலே ஆரமாக அணிந்து சென்றான் புரட்சிப் புலவன்.

பாரதப் புலவர்பெருமானின் தத்துவம் இன்று நம் நாட்டுக்கும் பொருந்தும். தமிழுக்காகப் போராடுவதுடன் நம்

பணிக் கடமை ஆற்றுப்பெற்று விடுவதில்லை அதன் தொடர்ச்சி, நம் தாயகத்தின் மீட்சியிலும் தொக்கி நிற்கிறது என்பதை உங்களிடம் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன்.

சமீப காலமாக நம் ஆட்சியினர், தமிழ் பேசும் மக்களைப் பொறுத்த மட்டில், சற்றுத் தலைவீங்கியவர்களாகவே நடந்து வருகிறார்கள். அவர்களின் முழு முதல் நோக்கம் சிங்களவர்களிடையேயுள்ள சில இனவெறிப் பகுதியினரை திருப்திப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது. இது வேதனைக்குரிய போக்கு மட்டுமின்றி, வன்மையாகக் கண்டிக்கத்தக்கதுமாகும்.

ஆட்சியாளரின் இன்றைய போக்கைப் பார்த்தும் போது, அண்மையில் ஒரு நண்பர் கூறிய கதைதான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

கதை

ஒரு நாள் ஒருவர், தனது மகனைப் பதிதரகூப்பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்ப்பதற்கு அழைத்து வந்தாராம். நேரடியாக பள்ளிக்கூடத் தலைமையாசிரியரிடம் சென்று பையனைக் காட்டி, 'இவன் எனது ஒரே மகன். தயவு செய்து இவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டாராம். தலைமையாசிரியரும் பையனை ஏற்றுக் கொண்டார். பையனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் விட்டுச் செல்ல முன்னர் அவர் மறுபடியும் தலைமையாசிரியரிடம் சென்று ஏதோ சொல்ல எத்தனிப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டார். தலைமையாசிரியரும் அவரின் நோக்கமறிந்து 'என்ன விஷயம்?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், 'இல்லை, என் மகனை நீங்கள் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று இழுத்தாள். அதற்குத் தலைமையாசிரியர், 'அதென்ன அப்படி மட்டமாகச் சொல்லுகிறீர்கள். இப்பள்ளிக்கூடத்திலுள்ள இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளையும் நாங்கள் எங்கள் பிள்ளைகளாகவே கருதிப் பாடம் சொல்லி வருகிறோம். தகப்பனார்'

இழுத்தார், 'அதுக்கில்லை சார், இவன் தான் எனக்கு ஓரே மகன். 15 வருஷமாக பிள்ளையில்லாமே எங்கெல்லாமோ போய் தவம்கிடந்து பெற்ற பிள்ளை. செல்வமாக வளர்க்கிறோம். அதனாலே, கொஞ்சங் குறும்புத்தனம் அதிகம். பள்ளிக்கூடத்தில் அப்படி ஏதாவது தவறுகள் செய்தால் அவனை ஆசிரியர்கள் அடிக்காமே நீங்க பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்' என்று கொஞ்சினார்.

'அதெப்படி முடியும்? தவறு செய்தால் அடித்துத் திருத்தித்தானே ஆகணும்' என்று தலைமையாசிரியர் சடைத்துக் கொண்டார். தகப்பனாரும் விடவில்லை. 'என் பையனைத் திருத்த ஒரு வழி உண்டுங்க. அவனை அடிக்க வேண்டியதில்லை. அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பையனுக்கு ஒரு போடு போடுங்க. அவன் தானே திருந்திவிடுவான். ஆனால், அவனை மாத்திரம் அடிக்காதீங்க' என்று தலைமையாசிரியருக்கு விளக்கம் தந்தார் அத் தந்தை.

தீர்வு காண்க

நமது ஆட்சியினர் இன்று இதைத்தான் செய்து வருகிறார்கள். தமிழ் பேசும் மக்கள்மீது தமது கொடுங்கையை படரவிடுவது மூலம், சிங்களவர்களிடையேயுள்ள இன வெறிக் கூட்டத்தாரைத் திருத்தப்போவதாகக் கூறிக் கொண்டு, திருப்திப்படுத்துகிறார்கள். இது சுத்தப் பித்தலாட்டத்தனமான போக்காகும். இதே போக்கில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிராக ஆட்சியினர் விரோத மனப்பான்மையில் பலப்பரீட்சைகளைத் தொடர்ந்து நடத்தினால், அதன் விளைவு நாட்டை இரு கூறுக்கிவிடும் என்று எச்சரிக்கிறேன். எனவே, தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்கு தன் மகன் முன் வைக்கும் கோரிக்கைகளுக்கு, ஒரு அன்னை எவ்வகையில் செவியாய்த்து, அவைகள் சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுப்பாளோ, அதே வகையில், நேசபான்மையான, இரண்டு இனத்து மக்களும் சகோதரத்துவப் பிணையில் வாழ வழி சமைக்கும் விதத்தில் தீர்ப்புக் காணும்படி ஆட்சியினரை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி

‘தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்—அந்தத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்’

என்று, தித்திக்கும் தேன் தமிழை, முத்துக் கோவையாம் தம் கவிவாணியில் ஏற்றி, எக்காலத்திலும் சாகாமல் வாழும் சிரஞ்சீவி பர்வதமாக்கினார், கவிஞர் பாரதி தாசன்.

சாகா வரம்பெற்ற இம்மாத் தமிழ், முஸ்லிம்களாகிய எங்களின் தாய்மொழி. எங்களின் அருமந்த அன்னையர்கள், பத்து மாதங்கள் பக்குவமாகப் பாதுகாத்துப் பெற்றெடுத்த எங்களின் கண்கண்ட தெய்வத் திருவடிகளான தாய்மார்கள், ‘ஆராரோ’ பாடி, ‘ஆரிரரோ’ இசை மீட்டி, தமது இரத்த ஊற்றின் அமுதத்தை எங்கள் உடலுக்குள் பாய்ச்சியபோது, இவ்வண்டமிழை, தாம் ஊட்டிய அமுதோடு கலந்து, குழைத்து எங்கள்மீது பாய்ச்சினார்கள்; எங்கள் அங்கங்களில் பீறிட்டுப்பாயும் செக்கச் சிவந்திருக்கும் செங்குருதியுடன் இரண்டறக் கலக்கச் செய்தார்கள்; எங்கள் உயிர் மூச்சுடன் ஒன்றிடச் செய்தார்கள்; எங்கள் மூச்சைத் தமிழ்ப் பேச்சாக்கினார்கள்.

தமிழ் எங்கள் உணர்வோடு இணைந்தது; அது எங்கள் மூச்சு. எனவேதான், இன்பத் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு முஸ்லிம்களாகிய நாங்கள் ஆற்றியுள்ள அருந்தொண்டினைக் குறித்து, இம்முத்தமிழ் விழாவிலே எனக்குப் பேசக்கிடைத்த இப்பெரும் பேற்றினையையிட்டு நான் பெரிதும் புளகாங்கிதம் கொள்கின்றேன்; பெருமையடைகிறேன்.

சிலர் இன்று ஈழத்து முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி சிங்களம் என்று கூச்சல் போடுகின்றனர். இவர்கள் சரித்திர உண்மைகளை அறியாதவர்கள்; தமிழைத் தெரியாதவர்கள்—அல்லது தெரிந்தும் சுயநலத்திற்காகத் தாய்மொழி

யாம் தமிழுக்குச் சமாதி கட்டத் துணியும் சுயநலமிகள். தயவுசுர்ந்து இவர்களை வைத்துத் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களின் அபிலாஷைகளைத் தீர்மானித்துவிட வேண்டாம் என்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆரோக்கியமான உடலிலும் உண்ணிகள் தோன்றுவதுண்டு. அது காலத்தின் கோளாறு. இந்த உண்ணிகளை வைத்து உடலை ஒதுக்கிவிட முடியாது; புறக்கணிக்கக் கூடாது. உண்ணிகளைப் போக்கடிக்கவேண்டும். இந்தக் கைங்கரியத்தை தமிழ் சுற்ற முஸ்லிம் பெருமக்கள், அறிஞர் திலகங்கள் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களை வாழ்த்துகிறேன்.

சரித்திர நோக்கு

முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி எது என்பதைச் சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்ப்பது அவசியம் என்று எனக்குப் படுகிறது. முஸ்லிம்களின் தாய்மொழி சிங்களம்தான் என்று கூப்பாடு போடுபவர்கள், முஸ்லிம்கள் நேரடியாகவே அராபியாவிலிருந்தும், மொரொக்கோவிலிருந்தும் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் என்று கூறி, சரித்திர உண்மையை, வரலாற்று யதார்த்தத்தைக் குழறுபடி செய்கிறார்கள்.

இந்தச் சுயநலப் பித்தர்களின் கூற்று உண்மையானால், ஈழத்தில் முஸ்லிம்கள் சிங்களம் பேசுபவர்களாக இருப்பார்களே தவிர, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்.

ஈழநாட்டின் சரித்திர ஆதாரங்களின்படி, அராபியர்கள் முதன் முதலில் சிங்களக் கரையோரப் பகுதிகளிலேயே குடியேறினார்கள். இவர்கள் நேரடியாக அராபியாவிலிருந்து வந்தவர்களாக இருந்திருந்தால் அராபி மொழியைத் தவிர்த்து வேறு எந்த மொழியும் பேசுபவர்களாக இருந்திருக்கமுடியாது. இந்த வேளையில், கரையோரப் பகுதிகளில் சிங்களம் பேசும் பௌத்த மக்களைத் தவிர வேறு

எந்த இன மக்களும் வாழ்ந்ததற்கு வரலாற்றிலே சான்றில்லை. இவர்களுக்குச் சிங்கள மொழியைத் தவிர வேறு எந்த மொழியும் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமும் அந்த வேளையில் இருந்திருக்காது. இந்த நிலையில், முதலில் குடிபுகுந்த - சிங்களம் தெரியாத, அராபிய மொழியறிந்த அராபியர்கள் சிங்கள மக்களுடன் உறவுபூண்டு குடித்தனம் ஆரம்பித்து, சந்தான விருத்திக்கு வித்திட்டார்களெனின், இவர்களின் வழி வழி வந்தோர்களான நாம் இன்று சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருப்போமே தவிர, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்க முடியாது.

தாய் மொழி

சுக்ஷ்ம ரகசியம்

தாய்மொழி என்பது, தாய்மூலம் குழந்தை பெறும் மொழி. தாய் மொழியை நிர்ணயிப்பவள், பெற்றெடுத்துச் சீராட்டும் அன்னையே. ஒரு குழந்தையின் தாய்மொழி, தாயின் மொழியே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்த யதார்த்த உண்மையை அடிப்படையாக வைத்து நாம் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகினால், நமக்கு உண்மை தெட்டத் தெளிவுறப் புலப்படும்.

ஈழம் வந்த முதல் முஸ்லிம்களான அராபிய மக்கள் சிங்களப் பெண்களையே தமது மனைவியர்களாக வரித்திருக்கவேண்டும். இதன் மூலம், இவர்களின் குழந்தைகள் சிங்கள மொழியையே தாய் மொழியாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அதிலும் விசேடமாக, அராபியர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சிங்களம் குழந்தைகளின் தாய் மொழியாக இருக்க மற்றுமொரு வாய்ப்பும் உண்டு. அதாவது, அராபியர்கள் வர்த்தகர்களாகவும், வர்த்தகத்திற்காக யாத்திரைகள் செய்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளார்கள். இதற்கு சரித்திர ஆதாரங்கள் உண்டு. யாத்திரையில் ஈடுபட்ட அராபிய வர்த்தகர்கள் பல மாதங்கள் கழித்தே வீடு திரும்பும் நிலையில் இருந்துள்ளார்கள்.

இதனால், குழந்தையின் பராமரிப்பு, வளர்ச்சி அனைத்தையும் நிர்ணயிப்பவளாகத் தாயே இருந்துள்ளாள். இந்த நிலையில் நிச்சயமாக முஸ்லிம்களாகிய நாம் சிங்களத்தையே நமது தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், நாம் சிங்களத்தை தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. நமது அன்னை, உற்றார், உறவினர், பிஞ்சுக் குழந்தைகள் தீந்தமிழையே பேசுகிறார்கள். அராபியர்கள் முதலில் குடிபுகுந்த முதல் ஸ்தலமான, முழுக்க முழுக்க சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்து வரும் பேரூவலில் கூட முஸ்லிம் மக்கள் தமிழ் மொழியிலேயே பேசுகிறார்கள். இதற்குக் காரணமென்ன? இது நம் முன் எழுந்த கேள்வி.

இந்தியாவிலிருந்து

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் இல்லாமலும் இல்லை. நாம் அராபியர்களின் சந்ததியினர்தான். இதில் ஐயப்பாடில்லை; வேறுபட்ட கருத்தில்லை. இது சரித்திர உண்மை; மறுக்க முடியாத உண்மை. ஆனால், நாம் அராபிய சந்ததிகளாலும், இந்தியாவிலிருந்து ஈழம் வந்த அராபிய சந்ததிகளாலும், அதிலும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கை வந்த அராபியர்கள் இந்த உண்மையை நம்மால் மறைத்தோம். மறுத்தோம். கூறமுடியாது.

தமிழகத்தில் முதலில் குடியேறிய அராபிய வர்த்தகப் பெருமக்கள், படிப்படியே தமது வியாபார அபிவிருத்திக் காகவும், இஸ்லாமிய மதத்தைப் பற்றிய பிரசாரத்தில் ஈடுபடவும் பல ஆசிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர். இவர்கள் மலாயா, இந்தோனேஷியா, பர்மா, வியட்நாம் மற்றும் பல நாடுகளுக்கும் சென்றனர். இலங்கைக்கும் வந்தார்கள். இவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபோது, தனியாக வரவில்லை; குடும்ப சகிதம் வந்தனர்; தமிழ் மொழி பேசிய வாழ்க்கைத் துணைவியருடன் வந்தனர். இதுதான் உண்மையான நிகழ்ச்சியாகும்.

தமது வியாபாரத்திற்குத் தமிழ் அத்தியாவசியமாக இருந்ததினால், தமது சிங்கள மனைவியரைக் குழந்தைகளுடன் தமிழிலேயே பேசும்படி அராபியர்கள் வலியுறுத்தினார்கள் என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இது ஆதாரமற்றது மட்டுமின்றி, பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாததுமாகும். ஒரு தாயின் மொழியை பலாத்காரத்தினால் அடக்கிவிட முடியுமா என்ன?

தமிழ் மொழி ஈழத்து முஸ்லிம் மக்களின் தாய் மொழியல்ல என்ற கூக்குரலில் இன்று ஈடுபடுபவர்கள், இந்தச் சரித்திர உண்மைகளைக் கவனிக்க வேண்டுகிறேன்.

பட்டினப்பாலை என்ற தமிழ் நூல்,

‘மெய்ப்பு புக்க
வெருவருத் தோற்றுதது
வலியுணர் யாக்கை
வன் கண் யவனர்’

என்று கூறுகிறது. பட்டினப்பாலை குறிப்பிடும் ‘யவனர்’, ஆரம்பகால அராபியர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த அராபியர்களின் வழிமுறைகளாக, பின்னர் இந்தியா வந்த அராபிய முஸ்லிம்களை, பண்டையப் புலவர்கள் ‘யவனர்’ என்று குறிப்பிடுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பல தமிழ் இலக்கியங்களும் ‘யவனர்’ என்ற இந்தப் பதத்தை, அராபியர்களுக்கு உரிய சொல்லாகவே பாவித்துள்ளன. அராபியாவினிருந்து தென்னகம் வந்து, குடும்பத்தினராகி, தமிழகத்து மண்ணோடு கலந்த அராபிய முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டனர். இவர்களே பின்னர் ஈழத்துக்குத் தங்கள் குடும்பங்களுடன் தமிழ் மொழியையும், கலை, கலாச்சாரத்தையும் சேர்த்துக் கொண்டு வந்தவர்கள். நாம் இவர்களின் சந்ததியர்களே.

இத்தனை உண்மைகளையும் வேண்டுமென்று மறைத்து, சிங்களம்தான் முஸ்லிம்களின் தாய் மொழி என்று கோஷ

மிடும் ஆசாமிகளைப் பற்றி நினைக்கும்போது, தமிழ்த் தந்தை திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் எழுதிய ஒரு சின்னஞ் சிறு கதைதான் என் ஞாபகத்தைத் தொடுகிறது.

இந்தக் கதையில் தமிழ்த் தந்தை தாய் மொழியின் மகத்துவத்தைக் கலையம்சத்தோடு படம் பிடித்துக் காட்டி இருக்கிறார்.

தமிழ்த் தந்தை உதாரணம்

ஒரு பச்சைத் தமிழ்ச்சியைத் தாயாகக் கொண்டவன், அவளின் இன்னமுதூட்டும் 'ஆராரோ, ஆரிரரோ' என்ற இன்பத் தமிழ்மொழித் தாலாட்டில் வளர்ந்தவன், தமிழ் பேசிய ஒரு தமிழ் மகன், தத்துவ டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்கு அரசாங்க உதவிப்பணம் பெற்று இங்கிலாந்துக்குச் செல்கிறான். சென்றவன், 15 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து இங்கிலாந்திலேயே இருந்துவிட்டான். 15 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவன் தாயகம் திரும்புகிறான்; தமிழகை அல்ல, ஆங்கிலேயகை.

அவன் ஆங்கிலத்தில் மூழ்கி இருந்தான். தமிழே தெரியாதவகைக் காட்டிக் கொண்டான். ஆங்கிலப் பேச்சு, ஆங்கில உடை, ஆங்கில உணவு, ஆங்கிலத்திலேயே படுக்கையும் கூட! தமிழ், தமிழர்களென்றால் அவனுக்கு வெறுப்பு, நம்பிக்கையின்மை. பெற்ற தாயையும், தகப்பனையும் நேருக்கு நேராகத் தனது பெற்றோர்கள் இல்லையென்று துணிந்து கூறியவன்; அவர்கள் தமிழ் பேசியதால்.

ஒரு தினம், இவனுக்கு கடும் வியாதி பீடித்து விடுகிறது. ஆனால், தமிழகத்து டாக்டர்களில் நம்பிக்கை இல்லாத இவனுக்கு சிகிச்சை அளிக்க இங்கிலாந்திலிருந்து விசேஷமாக ஒரு டாக்டர் வந்தார்; சிகிச்சை நடந்து கொண்டிருந்தது.

உணர்வற்ற நிலையில்

ஒரு நாள், இந்த ஆங்கிலப் பிரியன் படுத்துக் கிடந்த அறையிலிருந்து குரல் கேட்டது. தன்னுணர்வற்று, ஸ்மரணையிழந்து கிடந்த அவனுடைய வாயிலிருந்து 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. படுக்கைக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வெள்ளைக்கார டாக்டர், அவஸ்தை மிக்க அக் குரலைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரே தவிர, எதுவும் செய்யத் துணியவில்லை.

'தண்ணீர், தண்ணீர்.' நீண்ட நேரம் குரலொலி கேட்டது. அந்த அவலக்குரல் எங்கோ இருந்த பெற்ற தாயின் காதுகளில் விழுந்தது. அவள் ஒடோடியும் வந்தாள்; தண்ணீரோடு ஓடிவந்தாள். அந்தோ! அந்த அன்னை தன் மைந்தனின் அறைப்பக்கம் வருமுன்னர் அந்த உயிர் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டது.

வெள்ளைக்கார டாக்டரிடம் தாய் கேட்டாள், 'டாக்டர், இவ்வளவு நேரமாக தண்ணீர், தண்ணீர் என்று என் மகன் தவியாய்த் தவித்தானே, ஒரு சொட்டுத் தண்ணீருக்கும் இங்கே பஞ்சம் ஏற்பட்டு விட்டதா?'

அதற்கு டாக்டர் சொன்ன பதில், 'எனக்குத் தமிழ் தெரியாது. உங்கள் மகனின் குரலை வேதனைக் குரலாக எண்ணி இருந்துவிட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும்' என்பது தான்.

எத்தனை மொழியில்தான் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தாலும், உணர்வற்ற நிலையில், ஒருவன் என்ன மொழியில் பேசுவான்—பிதற்றுவான்—தன்னை அறியாமலேயே உழறுவான் என்பதைத் தத்துவ விளக்கமாகத் தமிழ்த் தந்தை இக் கதையில் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ் எம் தாய்மொழி அல்ல என்று கூச்சல் போடுகிறவர்கள் உணர்வற்றுப் போகட்டும், சிந்தனையிழந்து போகட்

டும். அப்பொழுது தெரியும் அவர்களின் தாய் மொழி எது என்பது!

உணர்வுற்ற நிலையிலும், உணர்வுற்ற நிலையிலும் ஈழத்து முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்களின் வாயிலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் ஒரே மொழி, தாய்மொழி, தமிழ் மொழி தான் என்பதை இங்கு பெருமையோடு கூறிக்கொள் கிறேன்.

முஸ்லிம் கவிஞன்

தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆசியா வெங்கும் சென்ற முஸ் லிம்கள், தமிழ் மொழிக்கு அருந்தொண்டு செய்தார்கள்; பெரும் பணியாற்றினார்கள்.

இன்றைய முஸ்லிம் கவிஞரொருவர், தமிழ் மொழிக் குப் பெருமை சாற்றுவதைப் பாருங்கள். புரட்சிப்பெரும் புலவன் பாரதியின் அருமைத் தமிழ்க் கவிதையான அழகுத் தெய்வத்தை அடியொட்டி, முஸ்லிம் தமிழ் கவிஞர் சாரண பாஸ்கரன், தமிழ்க் மொழியாம் தெய்வக்கன்னியுடன் கன வுலகு உரையாடல் நடத்துகிறார்.

கவிஞனுக்கு உறக்கம். தமிழ் மூச்சை இதயத்தில் தாங்கி உறங்குகிறான். இந்த வேளையில் அழகுத் தமிழ்க் கன்னி தோன்றுகிறாள். அவளைக் கண்டவுடன் கவிஞன் தடுமாறு கிறான். கவி ஊற்றுச் சுரக்கிறது:

'பட்டிதழைக் காட்டி விழி
வெட்டிலென்னை வீழ்த்திவிட்ட
கட்டழகி இன்றிரவு வந்தாள்—
எழில் சொட்டுகின்ற
புன்னகையும் தந்தாள்'

தன்னைக்கண்டு தடுமாற்றத்திலிருந்த கவிஞனைப் பார்த்துத் தமிழ்க் கன்னி வம்பு பேசத் துணிகிறாள்.

‘கண்டவுடன், ‘காதல் மது’
 உண்ட இசை வண்டு என்னைக்
 கொண்டுசெல்ல அண்டி
 வந்துநின்றாள்—அதற்குத்
 தொண்டுசெய்ய எண்ணி
 வந்தேன் என்றாள்.’

என்றாலும், முஸ்லிம் கவிஞன் மசிந்து விடவில்லை, தனது சந்தேகப் பார்வையை இன்னும் தொடர்ச்சியாகப் பரவவிடுகிறான். தமிழ்க் கன்னி விஷயத்தை உணர்கிறாள். கவிஞனே, எனக்கு மத, இனச் சுவர்களில்லையா? என்மீது அன்புசெலுத்திய அத்தனை பேருக்கும் மதம், இனம், நிறம் என்ற பேதங்களை எல்லாம் கடந்து நின்று நான் என் கற்பனையை அளிக்கிறேன்; அது என் சத்தியக் கற்பு. கவிஞனே! இன்றல்ல நேற்றல்ல காலம் காலமாக, கன்னியழியாக் குமரியான நான், என்மீது அன்பு செலுத்திய சமண, வைணவ, கிருஸ்துவ, சைவ, முஸ்லிம் புலவர்கள் அனைவருக்கும், ஜாதிப் பாகுபாடின்றி, இன வேறுபாடின்றி, மத வித்தியாசங்களின்றி என்னை அர்ப்பணித்துள்ளேன். என்னகத்தே இருந்த அத்தனை செல்வச் சேமிப்புக்களையும் அவர்களுக்கு நான் அள்ளி அள்ளி வழங்கியுள்ளேன். அதன் மூலம் அவர்களின் சுவர்ச்சிக்கு நான் வித்திட்டேன்; அவர்களும் என்னை வளர்த்தார்கள்; என் எழிலுக்கு ஆயிரமடங்கு தேஜசைத் தந்தார்கள். ‘நான் கற்பழியாத கன்னியடா’ என்று தேவி சற்று பதற்றத்துடனேயே மொழிகிறாள்;

‘சாந்தி தேடிடும் சித்தருக்கும்
 சமயப் புலவர் உமறினுக்கும்
 ஈந்தேன் காதல் பெருமையோடு முன்னே—கற்பு
 இழந்திடாது எழிலைப் பெற்றேன் என்றாள்’

கன்னித் தமிழ் தெய்வத்தின் அன்புக் காதலை முஸ்லிம் கவிஞன் பெற்றுவிட்டான். அவளிடம் இன்னும் ஏதெல்லாமோ கேட்கக் கவிஞன் எண்ணுகிறான். ஆனால்,

‘பெண்ணரசி பொன்னுரையால்
கன்வித்தமிழ் அன்னையென்ற
உண்மை நெஞ்சில் தோன்றிடவு மாச்சு-நான்
கண்டிருந்த கனலழிந்து போச்சு!’

இந்தக் கவிதை முஸ்லிம்கள் தமிழ் மங்கைமீது கொண்
டிருக்கும் அளப்பரிய காதலைத் தெள்ளத் தெளிவு படுத்
துகிறது. தமிழ் நங்கையை முஸ்லிம் புலவர்கள் தமது
தாயாகவும், காதலியாகவும், சகோதரியாகவும் உச்சிமீது
வைத்து மெச்சுகிறார்கள். இன்றல்ல, நேற்றல்ல நீண்ட
நெடுங் காலமாக, தமிழ் மொழியைத் தாம் வாய்திறந்து
பேசத்துவங்கிய நாளிலிருந்து தமிழ்த் தாயின் தொண்டர்
களாக அரும்பணியாற்றி வருகிறார்கள்.

ஆயிரமாண்டுத் தொடர்பு

தமிழ் மொழிக்கும், முஸ்லிம்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம்
இன்றைய நேற்றைய விஷயமல்ல; ஆயிரமாண்டுச் சமாச்
சாரமாகும்.

நபிகள் திலகத்தின் வரலாற்றுப் பெருங்கதையை
அழகு தமிழிலே, தித்திக்கும் கவிவாணியில் ஏற்றி, தமிழ்
பேசும் உலகெங்கும் பலனிவரச் செய்த புலவர் உமரின்
சீருவையும், காசீம் புலவரின் ‘திருப்புகழையும், பிச்சை
இபுராஹிம் புலவரின் ‘திருமதினத்துக் கலம்பகத்தையும்,
மஸ்தான் சாகிபின் பாடல்களையும், ராஜமணிமாலையையும்
நாம் பெற்றிருப்பது முஸ்லிம்களின் நற்பயனேயாகும்.
அதே வேளையில், தமிழ் நங்கையின் எழில்மிகு அழகுக்கு
இன்னும் அதிகம் அதிகமாக செளந்தர்யம் கூட்டும் ஆபர
ணங்களாக இவை அமைந்திருக்கின்றன.

ஆங்கில மொழியின் பிறந்தகம் இங்கிலாந்து. அது
இன்று பல்கிப் பரவிப் பல நாடுகளிலுமுள்ள மக்களுக்குத்
தாய் மொழியாக இருக்கிறது. குறிப்பாகச் சொல்லப்
போனால், அமெரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா, நியூஸி

லாந்து ஆகிய நாடுகளில் வாழும் மக்களுக்கு அது தாய் மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கில மொழியின் வளர்ச்சிக்கு கனடாவும், ஆஸ்திரேலியாவும், நியூஸிலாந்தும், அமெரிக்காவும் கூட்டாகச் சேர்ந்து, ஆங்கிலம் பேசும் நாடுகள் என்ற அடிப்படையில் எவ்வளவு பணிகள் புரிந்து தொண்டுகள் செய்து ஆங்கில மொழியை வளர்த்து வளம்பெறச் செய்துள்ளனவோ, அதைவிட மேலாக, தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள், தமிழின் வளர்ச்சிக்கும், சிறப்புக்கும் பெரும் தொண்டாற்றி இருக்கிறார்கள். இது மறுக்க முடியாத மறைக்க முடியாத உண்மையாகும்.

இனி, மதச் சுவர்களைத் தாண்டி நின்று முஸ்லிம்கள் தமிழ்மொழிக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டுகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவது அவசியமென்று நினைக்கிறேன். பதுளைத் தமிழ் இலக்கிய விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரையின் விட்டகுறையாகவே நான் இதைக் கருதுகிறேன். எனவே தான் அதை இங்கு தொட்டு முடிக்கிறேன்.

சதுரகராதி

தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்தான் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்த தொல்காப்பியன். அவன் வகுத்த விதிகளிற் சில காலத்தால் அழியாமல் இன்னும் சாகாவரம் பெற்று வாழ்கின்றன. தொல்காப்பியனின் அமர தமிழ் தொண்டினை, இலக்கணத் துறையில் இன்னும் முன்னிழுத்துச் சென்றார் வீரமாமுனிவர் என்று தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் தலைமீது வைத்துப் போற்றும் பெஸ்கி பாதிரியார். தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு, மதத்திற்கு அப்பால் நின்று நம் முன்னவர்கள் தொண்டாற்றிய அரும்பணியினை எடுத்துக்கூறும் நோக்குடனேயே இதை நான் இங்கு குறிப்பிட விழைகிறேன்.

பெஸ்கி பாதிரியார் இத்தாலியர்; கிறிஸ்து மதத்தின் பிரசாரக உறுப்பினர்—போதகர். கிறிஸ்து மதத்தினுள்

தமிழகத்து மக்களை அரவணைத்திட அவர் இத்தாலியிலிருந்து அனுப்பப்பட்டார். அவரைத் தேன் மொழியாம் இன்பத் தமிழ் அரவணைத்தது. கிறிஸ்து மதத்தை விளக்க வந்த பெஸ்கி பாதிரியார், 'தமிழ் விளக்கும் தமிழ் மாமுனிவரானார்—தமிழ்த் தாயின் தொண்டரானார். தமிழ் மொழிக்கு முதன் முதல் அகராதி தந்த பெருமை இவரையே சாரும். தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக, திசை துலக்கும் ஒளிவிளக்காக இந்த அகராதி அமைந்திருக்கிறது. சதுரகராதி என்ற பெயரில், 1732-ம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட இந்தப் பேரகராதியில்—பெயரகராதி, பொருளகராதி, தொகையகராதி, தொடையகராதி ஆகிய நான்கு வகைகளும் அடங்கியுள்ளன.

இந்த அகராதி சம்பந்தப்பட்ட சிறப்பு என்னவெனில், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு நிகரற்ற துணையாக, பல மொழிகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையின், தெளிவின் மூலம் உருவாகி, இனிது உதவி நல்கும் இந்த அகராதியைத் தோற்றுவித்த கிறிஸ்து மதத்தைச் சேர்ந்த பெஸ்கி பாதிரியார் என்ற வீரமாமுனிவருக்கு, பண உதவி அளித்து, உற்சாகம் ஊட்டி, தனது கஜானாவிலிருந்து நிதி தந்தவர் ஒரு முஸ்லிம் மன்னராவார். திருச்சியில் 18-ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி புரிந்த இந்த முஸ்லிம் மன்னரின் பெயர் — சந்தா சாயிபு ஆகும். பெஸ்கி பாதிரியார் என்ற கிறிஸ்தவ மதபோதகர், இந்த முஸ்லிம் மன்னரின் பிரதான ஆலோசகராக இவ்வேளையில் கடமை யாற்றியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முஸ்லிம் மன்னனுக்குக் கீழே கிறிஸ்தவ பாதிரி பிரதான ஆலோசகர். கிறிஸ்து மத போதகர் தமிழ்த்தாயின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை நல்கும் அகராதியைத் தோற்றுவிக்கிறார். அந்த அகராதியை, தனது நிதியின் மூலம் வெளியிடுகிறான் ஒரு முஸ்லிம் மன்னன். எவ்வளவு சிறப்புப் பாருங்கள்! மத விசுவாசங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், வழிபாடுகளையும் கடந்த ஒரு நிலையில்—சமநிலையில், பெருமைக்குரியவர்களாக நின்று இவர்கள் தமிழுக்குத்

தொண்டு செய்தார்கள். நமது முன்னவர்கள் மதத்திற்கு அப்பால் நின்று செய்த, காலத்தால் சாகாத அந்த அரும் பெரும் தொண்டுகள் காரணமாகவே இன்று தமிழ்மொழி உலக மொழிகளுடன் நிகர்பெற்று நிற்கவும், நன்னிலையுற்று வளரவும் கூடியதாகவிருக்கிறது. இந்த உண்மையை இன்றைய தமிழறிஞர்கள், ஆராய்ச்சியாளர்கள் உணர்ந்து தெளியவேண்டும்; அறிந்து திருந்தவேண்டும்.

வள்ளல் சீதக்காதி

பொன்னும் மணியும் வாரி வாரித் தந்து தமிழின் வளர்ச்சிக்கு அழியாத தொண்டு செய்த, 'இறப்பிலும் கொடை வழங்கிய' புலவர் பெருமான், தமிழ் வளர்த்த கோமான் சீதக்காதியின் சிறப்புறு நாமம் தமிழ் கூறும் நல்லுலகு இன்றும் போற்றிப் புகழும் அமர நாமமாகும்.

தமிழுக்கு அள்ளித் தந்த இந்த முஸ்லிம் பாரி வள்ளல் இறந்த செய்தி கேட்டு ஓடோடியும் வந்து, அவரின் சமாதி முன் நின்று முத்தமிழ்ப் பாமணிப் படிக்காகப் புலவர் வடித்த சோக சீதம் கேட்டுக் கல்லும் கரைந்துருகும். தெள்ளு தமிழ்ப் பாவலன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினான்: "தங்கத் தமிழைத் தாரணியெல்லாம் ஏற்றுவித்த தயாநிதியே! மண்ணுலகத்தில் நிற்புகழ்ச் சின்னம் நாட்டிவிட்டு, விண்ணுலகத்திலும் புகழொளி வீசச் சென்றனையோ? செந்தமிழிலே சிந்து பாடி வந்த கவிஞருக்கெல்லாம் தடையின்றிக் கொடையீந்த வள்ளலே, பஞ்சைகளின் துயர் போக்கிய செஞ்சுடரே! இனி, பூமகளிருந்தென்ன நாமகளிருந்தென்ன, நல்லிசையிருந்தென்ன, நாமிருந்தென்ன, நாவலர்க்கெல்லாம் நற்றவ நெஞ்சினின் வற்றுது வழங்கும் வள்ளல் பெருமகன் சீதக்காதி இறந்திட்ட போது, புலமையெல்லாம் செத்ததுவே" என்று பிரலாபித்தார்.

இதோ அச் சோக கீதம்:

“தோட்டாளன் காயல் துரை சீதக்காதி சிறந்த வச்ர
நாட்டான் புகழ்க்கம்பம் நாட்டி வைத்தான்

தமிழ் நாவலரை
ஒட்டாண்டி யாக்கி அவர்கள் தம் வாயில் ஒரு பிடி மண்
போட்டான் அவனும்
ஒளித்தான் சமாதிக் குழி புகுந்தே.

மறந்தா கிலுமவரைக் காசங் காடா மட மாந்தர் மண் மேல்
இறந்தாவ தென்ன? இருந்தாவ தென்ன?

இறந்து விண்போய்
சிறந்தாளும் கயற்றுரை சீதக்காதி திரும்பி வந்து
பிறந்தா லொழியப்
புலவோர் தமக்குப் பிழைப்பில்லையே.

பூமா திருந்தென்ன? புவி மாதிருந்தென்ன? பூதலத்தில்
நாமாதிருந் தென்ன? நாமிருந்தென்ன? நந்நாவலர்க்கு
கோமான் அழகர் மால் சீதக்காதி கொடை மிகும்
சீமான் இறந்திட்டபோதே புலமையும் செத்ததுவே!”

“செத்தும் கொடை கொடுத்து” தமிழ் வளர்த்த வள்
ளல் சீதக்காதியின் சிறப்புமிது பணியினை, தமிழ்ப் புலவர்
பெருமக்களுக்கு அவர் வாரி வாரி வழங்கிய வகையினைக்
கூறவந்த ஒரு தமிழ்ப் புலவர்,

“காய்ந்து சிவந்தது சூரிய காந்தி கலவியிலே
தோய்ந்து சிவந்தது மின்னார் நெடுங்கண் தொலைவில்
பன்னூல்

ஆய்ந்து சிவந்தது பாவணர் நெஞ்சம் அனுதினமும்
ஈய்ந்து சிவந்தது மால் சீதக்காதி இரு கரமே”

என்று உள்ளத்தை அள்ளும் உவமை நயத்தோடு சீதக்
காதிக்குப் பெருமை தந்தார். ‘ஆய்ந்து ஆய்ந்து அறிஞர்

பெருமக்களின் இதயங்களெல்லாம் சிவந்து விட்டனவாம்! மறுபுறத்தில், ஆதவனின் ஒளிப்பிழம்பில் தோய்ந்து தோய்ந்து சூரிய காந்திப் பூ சிவந்துவிட்டதாம்! இவை போன்று, தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் வளர்த்த புலவர் திலகங்களுக்கும் ஈய்ந்து ஈய்ந்து சீதக்காதியின் இரு கரங்களும் சிவந்து விட்டனவாம்!

மத இண்ப் பாகுபாடுகளைக் கடந்து நின்று தமிழ்ப் புலவன், முஸ்லிம் புரவலர்க்குப்பாடும் வாழ்த்து சிறப்புமிக்கது.

தமிழகத்தின் இலக்கிய வரலாற்றிலே இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் ஏராளம் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

நாலாம் சங்க காலத்து நக்கீரர்

இன்னொரு உதாரணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவர்கள். நாலாம் சங்க காலத்து நக்கீரராகப் போற்றப்படும் குலாம் காதிரு நாவலரைப் பற்றிய கதை இது—தமிழ்மீது அவர் கொண்டிருந்த ஈடு இணையற்ற ஆசையைத் தெள்ளத் தெளிவுபடுத்தும் கதை.

பிற்காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரும் பெரும் தலைவராக வீற்றிருந்து, தமிழ் மொழிக்கு அக்கிராசனம் வகித்த நாவலர், நக்கீரர் எழுதிய திருமுருகாற்றுப் படைக்கு இணையாக, அழகு தமிழ் மொழியிலே புலவராற்றுப்படை இயற்றினார். நாவலரின் இந்த நூல், அவ்வேளையில் தமிழ் கற்ற தவப்பேற்றுச் செல்வர்களின் மன்றத்தில் அதி உன்னத ஸ்தானம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. தூற்றியவர்கள் சிலரிருந்த போதிலும், போற்றியவர்கள் தொகையோ பெருந்தொகை. புலவராற்றுப்படை, நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப் படையைப் போன்றே தமிழ்த் தாய்க்குக் கிடைக்கப்பெற்ற ஒரு விலைமதிப்பற்ற உயர் ஆபரணமாக இருந்தது. இந்த நூலின் சிறப்பு எந்த அளவுக்கு மதிப்பிடப்பட்டதெனின், அண்டர் நாடும் இணைநிற்க முடியாத முத்தார முத்தமிழைப் பெற்ற மதுரா

புரியில், தமிழ் கற்ற மாமேருகள் ஒன்றுகூடி, குலாம் காதிரு நாவலருக்கு நாலாம் சங்க காலத்து நக்கீரர் என்று சிறப்புப் பெயர் தந்து, புகழேணியின் உச்சாணிப் படியில் வைத்து மெச்சினர்.

தமிழகமெங்கும் புகழடைந்திருந்த குலாம் காதிரு நாவலரை, சேதுபதி மன்னன் கண்டு அளவளாவ ஆசைப் பட்டான். தமிழ்மீது சேதுபதி மன்னன் கொண்டிருந்த காதலே அதற்குக் காரணம். இந்தக் காதல், முஸ்லிம் என்ற சுவர்களைத் தாண்டி, மத வேறுபாட்டுத் திரையைக் கடந்து சென்று, தமிழ் வளர்த்த குலாம் காதிறைக் காண மன்னனைத் தூண்டியது. தமிழ் மொழியை ஆட்சி புரிந்த குலாம் காதிறை, தமிழ் நாட்டை ஆட்சி புரிந்த சேதுபதி மன்னன் 1902-ம் ஆண்டில், பாலவனத்தம் ஜமீந்தார் பாண்டித்துரைத் தேவருடன் காணச் சென்றான். பல விடங்களில் தேடி, முடிவில் நாகூரில் வைத்துத் தமிழ்ச் செல்வரை நாட்டிபன் கண்டான். கட்டியணைத்து ஆனந்தம் கொண்டான். குலாம் காதிறை ஆனந்தப் பெருக்கால் கட்டியணைத்தபோது, தமிழையே கட்டியணைத்த மாதிரி இருந்தது என்று சேதுபதி மன்னன் கூறியது, நாவலரின் தமிழ் ஞானத்தில் அவனுக்கிருந்த அளவிடற்கரிய பக்தியை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நாட்டுக் காவலரும் பாட்டுக் காவலரும் பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசினர். தமிழ் மொழியை அவர்களது பேச்சின் முன்னின்று விளையாடியது. விடைபெற்றுச் செல்லும்போது மன்னன், நாவலரைப் பார்த்து,

‘நல்ல தமிழ்ப் பாவலரே, நாமக்கு யாது வேண்டும் கூறுமின்?’ என்று கேட்டான்.

மன்னவனின் அன்புக் கேள்வியை உணர்ந்த பாவலர் திலகம், புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் மன்னவனைப் பார்த்து பதில் கூறினார்:

‘புகழ் வளர்க்கும் பாஸ்கரரே—குடி வளர்க்கும் கோமானே, தமிழ் வளர்க்கத் துணை செய்வீர்’ என்று.

நாவலரின் பதில் மன்னனைத் திகைக்க வைத்தது. பொன்னையும் மணியையும் கேட்கும் பாவலர்கள் அதிகம் அதிகமாக வாழ்ந்திடும் தமிழகத்தில், தமிழ் மொழி வளர்க்கத் துணை செய்யக் கேட்கும் மொழிக் காவலரை சேதுபதி மன்னன் இதயப் பூரிப்போடு போற்றினான். நாவலரின் தமிழ்ப் பற்றை விண்முட்டத் தூக்கிப் பிடித்து மெச்சினான்; வாழ்த்தினான்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்

இதைத் தொடர்ந்தே நாலாவது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் ஸ்தாபிதமாயிற்று. அதை ஸ்தாபிக்கும் பொறுப்பைப் பூரணமாகவே மன்னன் நாவலரிடம் ஒப்படைத்து எண்ணரிய உதவிகள் தந்தான். நாவலர் இரவு பகலென்று பாராமல் பலரைக் கண்டு விளக்கி, விவாதித்து, சந்தேகங்கள் போக்கி, சிலரின் எதிர்ப்புக்கிடையே நாலாவது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

‘சோனிக்கு என்ன தமிழ் வேண்டும், சங்கம் வேண்டும்?’ என்று விஷமம் செய்தவர்களும், குறும்புத்தனம் பண்ணிய சிறுமதி படைத்த தமிழ் ‘மேதாவி’களும், அவ்வேளையில் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். என்றாலும், எல்லாவித வித்தியாசங்களையும் கடந்து நின்று, தமிழையே தமது கணிப்பீடாகக் கொண்டு மதிப்பீடு செய்யும் நனிசிறந்த அறிஞர்கள், நன்றோக்காளர்கள் அவ்வேளையில் அதிகமதிகமாக இருந்தார்கள். முஸ்லிமாகவிருந்த குலாம் காதிறு நாவலரை, தமிழ்த் தாயின் மத்திய கேந்திரமாக விளங்கிய மதுராபுரியின், தமிழ் வளர்க்கும் முத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக அவர்கள் நியமித்தது, அவர்களின் பரந்த நோக்கை, விரிந்த மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது.

இவ்வகையான மேலோங்கிய மொழிப் பற்றுடன் இணைந்த ஒரு உயர் நிலை தமிழகத்தில் இருந்ததினால்தான் தமிழ் வளர்ந்தது; பலரைக் கவர்ந்தது. மதத்திற்கும்,

இனத்திற்கும் மேலாக நின்ற இந்த மொழி வளர்ச்சியில் ஊறி நின்ற உணர்ச்சி, எண்ணற்ற கிறிஸ்துவ, முஸ்லிம், சமண, பௌத்த அறிஞர்களுக்கு உத்வேகமும், உற்சாகமும் அளித்து, தமிழ்த்தாயின் உலகப் புகழுக்கு பெருந்தொண்டு புரியச் செய்தது. தமிழ்த் தாய்க்குக் கிடைக்கப் பெற்ற பேரதிருஷ்டம் என்றே இதைச் சொல்லவேண்டும்.

மத, இனக் கட்டுக்கோப்புக்களைக் கடந்த நிலையில், மேலான நிலையில், தன்னைத் தாங்கி நிற்கும் தாயகத்திற்கும், தமது தாய் மொழிக்கும் அரும்பணியாற்றிய முஸ்லிம் பெரியார்களில், குலாம் காதிரு நாவலரின் சம காலத்தவரான, ஞானியார் பாவா என்றழைக்கப்பட்ட மொழி வல்லுனர் அப்துல் ரஹ்மான் புதல்வரான, ஞானபூதி என்று தமிழுலகு நற்பெயர் சூட்டி அழைக்கும் தமிழறிஞர் முஹம்மது இபுராஹீம் ஒருவராவார்.

1885-ம் ஆண்டில், ராமநாதபுரம் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த கழுதிக்கு அடுத்த பெருநாழி என்ற கிராமத்தில் புலமைமிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த முஹம்மது இபுராஹீம், 14 வயது நிரம்புவதற்குள்ளேயே தமிழ் வளர்க்கும் பெரும் தொண்டரானார்.

1913-ம் ஆண்டில், சர்வ மதங்களையும் தழுவி, எல்லாமதத்திற்கும் மூலமாக, அடிப்படையாகவுள்ளது- அன்பு என்ற தனது கருத்தை-சர்வமத சமரசுக் கருத்தை “வேதாந்த பாஸ்கரன்” என்ற நூலில் அவர் வெளிட்டார். 1000 பக்கங்களைக்கொண்டு வெளியான இந்த நூலில், தமிழறிஞர் முஹம்மது இபுராஹீம் 800 தமிழ் நூல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். 1000 பக்கங்களில், 1913-ல் நூல் வெளியிடுவதென்றால், இதைப் புதுமை என்று கூறுதிருக்க முடியுமா? உண்மையில் இந் நூல் தமிழகத்தில் ஒரு புரட்சியையே உருவாக்கியது என்று கூறலாம்.

இதைத் தொடர்ந்து, 1918-ம் ஆண்டில், “வேதாந்த பாஸ்கரன்” என்ற நூலின் விட்ட குறையாக, “ஞானக்

களஞ்சியம்” என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந் நூலும் 1000-த் திற்கும் அதிகமான பக்கங்களைக் கொண்டதாகவே இருந்தது. இதைத் தொடர்ந்து, 600 பக்கங்களில், “ஞான யோக இரகசியம்” என்ற நூல் வெளிவந்தது.

இந்த மூன்று நூல்களிலுமுள்ள தனிச் சிறப்பு என்ன வெனில், முதல் தடவையாக, எல்லோரும் பாராட்டும் விதத்தில் தமிழ் உரைநடையில் இவை எழுதப்பட்டமையே. தமிழ் வசன நடைக்குப் புத்துயிருட்டிய பேரறிஞர்களில் ஒருவரான இவரைத் தமிழ் விமர்சகர்கள் ஏனோ அடிக்கடி மறந்து விடுகிறார்கள்!

ஞான பூபதி என்ற பெயர் சூட்டப்பட்ட அறிஞர் முஹம்மது இபுரஹீம், தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகிற்கும் மிகப் பெரிய தொண்டு செய்துள்ளார்.

1923-ம் ஆண்டில் சென்னையிலுள்ள மூக்கன் நல்லமுத்து வீதியிலிருந்து அவர் வெளியிட்ட “ஞான சூரியன்” என்ற பத்திரிகை, தமிழ் வசன நடைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது.

அன்புப் பணியும், தமிழ்த்தொண்டும் ஆற்றிவந்த ஞான பூபதி, தாயக விடுதலைப் போராளியாகமாறி, 1932-ம் ஆண்டில் “தாய் நாடு” என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டார். பாரத மக்களிடையே, குறிப்பாகத் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே தாய் நாட்டுப் பற்றை வளர்த்து, தேசாபிமான சுதந்திரப் போரை பேருருக்கொள்ளச் செய்ய, தனது பத்திரிகையுடன் நாடு முத்திரையையும் சேர்த்து அளித்துவந்தார். தேசிய எழுச்சிக்காக அவர் செய்த மகத்தான தொண்டினை இந்தியத் தாய் என்றும் போற்றிப் புகழ்வாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

துறவு மார்க்கத்தைவிட உறவு மார்க்கத்தில் உலக மக்களைத் திருத்த முடியும் என்ற கொள்கையை நிலைநாட்ட 1911-ல் அறிஞர் ஞான பூபதி, “அன்பு மார்க்க சங்

கத்தை' ஸ்தாபித்தார். அன்பு மார்க்கத்தை வளர்க்க பர்மா, மலாயா, இந்தோனேஷியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் அவர் சென்றார். 1938-ல் இலங்கை வந்து, 21 தினங்கள் தங்கியிருந்தார். சென்ற விடமெலாம் ஞான பூபதி தமிழ் முழக்கம் செய்தார்; தமிழ்த் தாயின் சிறப்பினை வளர்த்துப் பெருக்கினார்.

மத, இன நிலை கடந்து நின்று தமிழின் பெருமைக்கும், புகழுக்கும் பாமாலை சூடிய அறிஞர் ஞானபூபதி, முருகனைப்பற்றி யாத்த "கந்தப் புகழ்" என்ற நூல் இன்றும் தமிழறிஞர்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்று ஒங்கு புகழ் தமிழ்ப் பாமாலையாகத் திகழ்கிறது.

"கந்தப் புகழ்" நூலில், புன்னாக வராளி ராகத்தில் அவர் இயற்றிய ஒரு பாடல், சர்வ மதத்து மக்களையும் கவர்ந்து விளங்கிற்று. சி.எஸ். ராஜப்பா என்ற பிரபல பாடகரால் 'ஹிஸ் மாஸ்டர் வாய்ஸி' ல் ரிக்கார்டு செய்யப்பட்ட இப் பாடல், ஆயிரக்கணக்காக அவ்வேளையில் செலவாயிற்று. இப்பாடலை பாடல் மன்னன் கிட்டப்பா படிக்காத ஊர்களில்லை, கிராமங்களில்லை, இப் பாடலைக், கேட்காத தமிழ் மக்களும் அக்காலத்தில் இருந்ததில்லை.

ஞான பூபதியின் பாடல் இதோ:

"நாத சங்கீதப் பொன் மணி மண்டப
 நயனத்திடையினில் நடனங் கண்டேன்
 நாவை மடக்கியே மேல் வாசல் நளின மது வருந்த
 அருள்வாயே
 ஞான வேலா, ஞான வேலா, நவமணி பதித்தொளிர்
 ஞான வேலா!

"முத் தொடு பவளமும் பச்சையுமாய்
 முச்சுட ரொளிமணி முழக்கமெனும்
 சுத்த அத்துவித தச விதநாதம் தொனிக்கு தெனக்குள்
 சுதி லயத்துடனே
 சோதியாதே, சோதியாதே சுதன் எனை இனிப்
 பரிசோதியாதே!"

மக்களின் வாழ்வில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்ட ஞான பூபதி, “நடமாடும் கோயில் நல்ல திருப்பணி; திடமாகச் செய்யின், திருவருள் பெறுவீர்” என்ற கூற்றை வலியுறுத்தியதுடன், “நடமாடும் ஆலயத்துள் நாமறிந்த தெய்வம், படமாடும் ஆலயத்துள் பார்த்தவர்தான் உண்டோ?” என்று, நடமாடும் மக்களிலேயே தான் தெய்வத்தைக் காண்பதாக வலியுறுத்துகிறார்.

ஞான பூபதியின் அமர தமிழ்த் தொண்டின் ஒளிவிளக்காகத் திகழ்கிறது, அவரின் 1008 பாடல்களைக்கொண்ட “கடவுள் மணிமால”. இந்த நூலில் அறிஞர் ஞான பூபதியின் வேதாந்தக் கருத்துக்கள் தெளிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு, தமிழ் மொழியின் கூட்டு மொத்தத்திற்கு சிறப்புறு மணியாக நீநூல் திகழ்கிறது.

இறக்கும் வரை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் மிக முக்கிய உறுப்பினராக விருந்து செயலாற்றிய ஞான பூபதியிடம் தமிழ் கற்று இன்று தமிழ் உலகின் பாராட்டைப் பெற்றுத் திகழ்பவர்களில் காரைக்குடி வேதாந்த ஞான மடாலயத்தைச் சேர்ந்த சோமசுந்தரத் தம்பிரானும், இலங்கையில் கம்பளை, நல்ல தம்பிப் பாவலரும், இலங்கை அன்பு மார்க்க சங்கத்தின் தலைவரும், தமிழ்த் தொண்டருமான அன்பர் பூபதிதாஸரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

தமிழ்க் கடவுள்கள்

தமிழ் மொழியீது முஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்த காதல் எந்த அளவுக்கு உயர்ந்து நின்றதெனின், அவர்கள் முஸ்லிம்களாக இருந்த போதிலும், எண்ணற்ற சந்தர்ப்பங்களில் தமிழ் மொழியீது தமக்கிருந்த அளவற்ற காதலால், தமது மதத்தினையும் மறந்து, தமிழ்க் கடவுள்களுக்கு வாழ்த்துப் பாக்களும், கவிச்சரங்களும் தொடுத்து உளப் பூரிப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள். அந்த வேளையில் அவர்களின் முன்னே, தமிழ் மொழி மட்டுமே மிகப்பெரிய உரு

வெடுத்து நின்றதே தவிர, மதங்களும், இனப் பிரிவினைகளும் நிற்கவில்லை. இன்று பாமரரும், பண்டிதரும், ஆலயத்து அதிபதிகளும், ஆண்டிப் பண்டாரங்களும் இன்புறும் முஸ்லிம் புலவரான மஸ்தான் சாஹிபின் பாடல்கள், இதற்கொரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

தமிழை மட்டுமல்ல, தமிழ்க் கடவுள்களையும் ஆழமாகக் கற்றுணர்ந்து தெளிந்த மஸ்தான் சாஹிபு அவர்கள், தனது பாட்டில் குறிப்பிடுவதாவது:

‘ஆதியந்தம் கடந்த உமையாடன் பாதம்
அகண்ட பரிபூரண மானமயன் பாதம்
சோதி யந்தங் கடந்த கணபதியின் பாதம்
தொழுதி றைஞ்சிக் கரங்குவித்துப் போற்றி செய்து
வாதி யந்தங் கடந்த நந்திபாத மென்றும்
வாலை மனோன்மணி யம்மை பாத மென்றும்
ஓதி யந்தங் கடந்தண்ட மிரண்டதாக
ஒன்று மறியா வறிஞனுரை செய்தானே.’

இந்தப் பாட்டிலே, உமையாடன் பாதம், கணபதி பாதம், நந்தி பாதம், வாலை மனோன்மணி பாதம், மயன் பாதம் என்று, பல தமிழ்க் கடவுள்களுக்கு தாழ்மைமிக்க துதி பாடுகிறார் புலவர். முஸ்லிம் புலவர் மதத்தைக் கடந்து நின்று தமிழ்த்தொண்டு புரிந்த உன்னத நிலையை இது மெய்ப்படுத்துகின்றது.

தமிழ் சொற்கள்

இவைகள் போக, தமிழ்ச் சொற்களின் வளர்ச்சிக் கும், பாதுகாப்புக்கும் கூட முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களும், மக்களும் ஒப்பரிய தொண்டுகள் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆறு தொகுதிகளாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ப் பேரகராதியைப் (லெக்ஸிகன்) புரட்டிப் பாருங்கள். அதில், முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியின் கூட்டு மொத்த

மான வளர்ச்சிக்கு எவ்வளவு சொற்கள் வழங்கி இருக்கிறார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெள்ளத்தெளிய விளங்கும். இதுவரை நான் அறிந்தமட்டில், முஸ்லிம் மக்கள் இரண்டாயிரத்திற்கு அதிகமாகவே அராபி, பாரசீகம், உருது ஆகிய மொழிகளின் துணைகொண்டு தமிழ் மொழிக்கு அழகு சொற்களை வழங்கியுள்ளார்கள். இவைகளில் எண்ணற்றவை பாமர ரஞ்சிதமான, தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரினதும் பழகு தமிழாகியுள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தமிழ் மொழியின் கூட்டு மொத்தத்திற்கு, உலக மொழிகளுடன் அது தலைநிமிர்ந்து நிற்பதற்கு முஸ்லிம்களின் இத்தகைய தொண்டுகள் அருந்துணை புரிந்திருக்கின்றன.

இது மாத்திரமல்ல. எத்தனையோ தமிழ்ச் சொற்களை-கலப்பற்ற தமிழ்ச் சொற்களை, காலம் காலமாக இன்றுவரை முஸ்லிம் மக்கள் பயனுள்ளவைகளாக்கிப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இல்லையேல், இவைகளில் எத்தனையோ சொற்கள்-தமிழ் மொழி தந்த அழகான அற்புதச் சொற்கள், காலவெள்ளத்திலே மறைந்திருக்கும், மண்ணோடு மக்கி இருக்கும்.

உதாரணம் வேண்டுமா? இன்று தமிழ் மக்களிடையே பரவலாக நிலைபெற்றுள்ள பூஜை என்ற சொல்லைவிட மிக அழகான, அற்புதமாக தனது உள்ளடக்கக் கருத்தினை வெளிப்படுத்தும் சுத்தத்தனித் தமிழ்ச்சொல்லான தொழுகை என்ற சொல்லை முஸ்லிம்கள் இன்று தமது வழிபாட்டோடு இறுகப் பிணைத்துப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். இதே விதமாகவே, விரதம், உபவாசம் என்றெல்லாம் உருமாறி நடமாடும் நோன்பு என்ற சொல்லை முஸ்லிம் மக்கள் இன்றும் கையாண்டு வருகிறார்கள். பள்ளி வாசல், நாயகம், பெருமானார், பிராட்டியார் ஓதல், இது போன்ற எத்தனையோ தமிழ்ச் சொற்களை முஸ்லிம் பொதுமக்களும், முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களும் தமது உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதித்துவைத்துப் போற்றி வளர்க்கிறார்கள்.

தமிழ்த்தாயின் வளர்ச்சிக்கு இவ்வளவு தொண்டுகள் செய்து, அவ்வம்மையின் ஓங்கு புகழ் வளர்ச்சிக்கு ஒப்பற்ற பணிகள் செய்து வந்த—செய்துவரும் முஸ்லிம்களுக்கு, தமிழறிஞர்கள் மத்தியில், விமர்சன விற்பன்னர்கள் மத்தியில், கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பரிசு என்ன? புறக்கணித்தல், ஒதுக்கல், நீக்கல். இது தகாதது, வேண்

டப்படாதது என்பதுதான் எனது தாழ்மையான கருத் தாகும்.

அண்மையிலே ஒரு தமிழ்ப் புலவர் பாடி இருக்கிறார். அந்தப் பாட்டில் அவர் கூறுவதென்ன:

‘பேசுவது தேவாரமே அல்லால்
வாய்க் கெளிய பேய்க் கிரந்தம் பேசோம்.’

நாங்கள் படித்தால், பேசினால், ரசித்தால், எழுதினால் தேவாரத்தையும், திருவாசகத்தையும் மாத்திரமே படிப்போம், எழுதுவோம், பேசுவோம். அவைகள் மட்டுமே மகா இலக்கியங்கள், தமிழ்ப் பொக்கிஷங்கள். சீரூப்புராணமா, மஸ்தான் சாகிபு பாடலா, பிச்சை இபுரூஹீம் புலவரின் கலம்பகமா, குலாம் காதறின் புலவராற்றுப் படையா? இவைகள் என்ன? வாய்க்கு எளிய, மட்டரகப் பேய்க் கிரந்தங்கள், பிசாசு இலக்கியங்கள். இவைகளை மனிதர்களல்ல, பிசாசுகள், பூதங்கள் மட்டும் தான் படிக்கவேண்டும் என்று, மட்டரகத்தின் கடைசி எல்லையிலிருந்து தமது பித்தை, நாற்றமெடுக்கும் கவிவாந்தியை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டி, முஸ்லிம் மக்களின் உள்ளங்களைப் புண்படுத்தி இருக்கிறார்கள். இந்த விதமான எண்ணங்களும், நோக்கங்களும் தமிழறிஞர்கள் மத்தியில் உருவாவது தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குச் சாவுமணி அடிப்பதுடன், கடந்தபல நூற்றாண்டுகளாக, தமிழ் மொழியின் பந்தத்தால் ஒன்றுபட்ட சகோதரர்களாக, இணைபிரியா இரட்டைப் பிள்ளைகளாகத் தமிழ் மக்களுடன் ஐக்கியமுற்றிருக்கும் - தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம் மக்களை தமிழ் மக்களிடமிருந்து பிளவுபடுத்திப் பிரித்து வைப்பதிலேயே கொண்டு சென்றுவிடும் என்று எச்சரிக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன். இது தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு, வாகையான முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு பெரிய தீங்கு விளைவிக்கும் என்பதை, தீவிரத் தன்மையில், குறுகிய நோக்கில் தலைகால் தெரியாமல் உளறிக்கொட்டும் தமிழறிஞர்களுக்குச் சொல்லிவைக்கிறேன்.

கடைசியாக, நம் காலத்துத் தலைசிறந்த தமிழ் முஸ்லிம் கவிஞராகத் திகழும் சாரண பாஸ்கரனின் சில கவிதைகளை இங்கு கூறி, என் பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன். ‘பரிதாவும் பச்சைக் கிளியும்’ என்ற கவிதையில், கவிஞர் சாரண பாஸ்கரன் பாடுகிறார்,

‘செந்தமிழைப் பயின்றிடாது தயக்கம்

கொள்ளுகின்றாயா?

சினமடைந்த என்றன் பேச்சை கேட்டுத்தயங்குகின்றாயா?
இந்த நாடு குடிபுகுந்தோர் நம்மொழில் பேசுங்கால்
இந்த நாட்டில் பிறந்த உனக் கின்பத்தமிழ் வல்லையோ?’

என்று பச்சைக் கிளியிடம் வினவுகிறார் கவிஞர். தமிழகத்தில் பிறந்த உனக்கு என் தமிழ் மொழி பேச வரவில்லையா? ஐயோ, எனக்கு வேதனையாகவல்லவோ இருக்கிறது. ‘என் அன்புக்கு உரித்தான பச்சைக் கிளியே.’ கவிஞர் மீண்டும் தமது கவிதையைத் தொடர்கிறார்:

‘பசுங்கிளியே, பசுங்கிளியே, பசுங்கிளியே உனக்கு நான் பசும்பாலில் பழம்பிசைந்து பரிந்தளிக்கப் போகிறேன்
நிசமாகச் சொல்லுகிறேன் நீயே ஒரு பாட்டுத்தான்
நிகழ்த்திடுவாய் என் தமிழில் நெஞ்சிலின்பம் பூக்கவே.’

முஸ்லிம் கவிஞரின் இந்தக் கவிதை வரிகள், தமிழின்பத்தின் ஹிமாலய சிகரத்தையே எட்டிப்பிடித்து விட்டன. பச்சைக் கிளியைப் பார்த்து, கவிஞன் விநயமாக, அன்பொழுகக் கேட்கிறான், ‘என் அன்புக் கிளியே, உனக்கு என்னவேண்டும்? பழம்தானே கேட்கிறாய். வெறும் பழமல்ல; பசும்பாலில் பிசைந்து அமிர்தமாக்கிப் பரிந்தளிக்கிறேன். ஆனால், நீ எனக்கு ஒரு பாட்டுப்பாட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இவை உனக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் அந்தப்பாட்டு அமுதாக ஒலிக்கவேண்டும். அதற்கு உன் மொழி லாயக்கல்ல. என் தமிழ் மொழியில் பாடு. உனது அருமைக் குரலோடு இன்பத் தமிழ்மொழி, தேனிணும் இனிய தமிழ்மொழி இரண்டறக்கலந்துவிட்டால் என் உள்ளத்தில் மகிழ்வுபொங்கும், களிபேருவகை குதித்தெழும், இன்பம் பூக்கும். அந்த இன்ப வெள்ளத்திலே நான் உனக்கு என் பரிசை வாரி வாரி வழங்குவேன்’ என்று பச்சைக் கிளியிடம் இன்பத் தமிழ் மொழியிலே பண் மீட்டிக் கெஞ்சுகிறான் கவிஞன்.

உள்ளத்தில் இன்பம் பூக்க, பச்சைக் கிளியிடம் பாட்டிசைத்துக் கவிஞன் கூறும் தமிழ்மொழி—உமறும், குலாம் காதிறும், மஸ்தான் சாஹிபும், பிச்சை இபுரூகிமும் இன்னும் எத்தனையோ முஸ்லிம் புலவர்கள் வளர்த்த தமிழ் மொழி, முஸ்லிம்களாகிய எங்கள் தாய்மொழி! விடைபெறுகிறேன், வணக்கம்!

அனுபந்தம்

பசறை முத்தமிழ் விழாவில் எனது உரை இரண்டரை மணி நேரத்திற்குமேல் நீடித்து விட்டதால், என் குறிப்பிலிருந்த கருத்துக்கள் அனைத்தையும் அன்று மக்கள் முன் சமர்ப்பிக்க இயலாது போய்விட்டது. அவைகளில் சில முக்கிய கருத்துக்களை இங்கு இணைத்துள்ளேன். எனது உரையின் விட்ட குறையாகக் கருதி இதை வாசிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

—எச். எம். பி. முஹிதீன்.

தமிழன்னையின் தனிச் சிறப்புக்கும், நனிசிறந்த வளர்ச்சிக்கும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட காரணத்தால், மத நிலைகளைக் கடந்து நின்று அழியா அமர பணியாற்றிப் புகழெய்திய முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களில், திருச்சி தந்த தமிழ் மொழிப் பேராசான்—இலக்கணப் பண்டிதர்—கவிக்குமரன் பிச்சை இபுரஹீம் புலவர் ஒருவராவார்.

இலக்கணப் பேராசான்

தமிழ்க் கலைக் கோயிலாக—கவிமலர்ச் சோலையாக, தமிழ்த் தாயின் மணிக்கொடியைத் தரணியோர் காணும்

படி கவிச் சங்குதித் திரிந்த தமிழ்த் தொண்டர் பிச்சை இபுரூகிம், தனது 14-வது வயதிலேயே, யாப்பருங்கலாம்—தொல்காப்பியம், நன்னூல்—தண்டியலங்காரம் முதலிய இலக்கண ஏடுகளில் காணும் தமிழ் மொழியின் வனப்பையும், வலிவையும் கண்டு, தெளிந்து சுவைத்து, தமிழ் வெறி தலைக்கேறி இலக்கண விளக்க வித்துவானாகத் திகழ்ந்தார்.

தமிழ் மொழியில் இலக்கணக் கடலாகத் திகழ்ந்த, 'திரு மதினத்துக் கலம்பகம்' என்ற மலர்க் கொத்தை தமிழ்த் தாயின் நறுமணக் கூந்தலில் சூட்டி சாகாத தொண்டு செய்த திருச்சி தந்த தமிழ்ச் செல்வர், தனது 18-வது வயதில் தமிழ் இலக்கணப் பள்ளி நடத்தி தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார். 'இலக்கணம் வேம்பு, வேண்டாம் அந்த வம்பு' என்று கருதப்பட்ட தமிழ் இலக்கணத்தைக் கரும்பாக ஆக்கிக் காட்டினார் அறிஞர் பிச்சை இபுரூகிம். இவ் வேளையில், 160-க்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் இவரிடம் தமிழ் இலக்கணம் கற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இவரிடம் தமிழ் கற்று, பின்னர் தமிழ் மொழி விற்பன்னர்களான தமிழறிஞர்கள் பலராவர். இவர்களில், வித்துவான் அமிர்தசுந்தரநாதப் பிள்ளை, மதுரகவி சுப்பராயப் பிள்ளை. வரகவி விஜயரங்கம் பிள்ளை, நாவலர் வெங்கடசாமி நாட்டார், சோமசுந்தரப் பண்டிதர், சந்தக்கவி சாமிநாதப் பிள்ளை. மதுரை முத்துப் பண்டிதர், மீனாட்சிசுந்தரப் பண்டிதர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

“புலவர் பிரானே! எமது காவியத்தைத் திருத்தி, புது மெருகு தாராயோ!”

“இலக்கணப் பிதாவே! என் புன்கவியிலுள்ள இலக்கண வழக்களைக் களைந்து அதைப் பொன்கவியாக மாற்றுயோ!”

“மோன முத்தமிழ் உருவே! எமது செய்யுள் நூலுக்குச் சிறப்புரை அருளாயோ!”

என்று, நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் மகாகவிகள், புலவரின் வீட்டில் அண்டிக்கிடந்து மண்டியிட்டதாக ஒரு எழுத்தாளர் விளக்குகிறார்.

திரிசிபுரம் எஸ். பி. ஜி. கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் இலக்கணப் பண்டிதராக இவர் பணிபுரிந்தார். கிறிஸ்தவ மத போதகர்கள், கல்லூரிப் பாதிரிமார்கள் தமது மதத்தைக் கடந்து நின்று தமிழன்னையின் இத் தவப்பேற்றுச் செல்வரை தம் கல்லூரியில் தமிழ் கற்றுத்தர நியமித்தது பாராட்டத்தக்கதாகும்.

கவிக் கோமான் கம்பனின் 'கம்ப ராமாயணத்தில்' அடங்கிய சில செய்யுட்களிலுள்ள தவறுகளை வெகு துணிவோடு கண்டிக்க முன்வந்த ஒப்பிலா இலக்கணப் பேராசான், பிச்சை இபுரூஹீம் புலவர்.

பல காப்பியங்களின் கர்த்தாவும், தமிழ் மகா வித்துவானுமான உறையூர் முத்துவீர உபாத்தியாயர், புலவர் பெருமானைப் பாராட்டுகையில்,

“நாற்கவி நாயக நூற்பொருள் விரித்துக்

காட்டு நாவலா கலாநிதி

பிச்சை இபுரூஹீம் பெரியோனே!”

என்று பாடுகிறார்.

சிந்தனையின் மூலமும், உடல் உழைப்பின் மூலமும் தமிழுக்கு அருந்தொண்டாற்றிய புலவர்மணி, தற்போதைய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆரம்பஸ்தாபகர்களில் ஒருவராவார்.

முஹம்மது ஆலிம் புலவர்

81 வயதில், இறப்பை அரவணைக்கும் வரை, தள்ளாடும் வயதிலும், உடல் நடுங்கும் வேளையிலும் தமிழன்னைக்குத் தொண்டு செய்யும் ஆர்வத்தில் சோர்வு சற்றும்

இல்லாமல், கற்றவைகளையும் சிந்தனையில் எழுந்த மற்றவைகளையும் தமிழன்னையின் கூட்டுமொத்தமான சிந்தனைக்கு அள்ளி அள்ளித் தந்து தமிழ்த் திருப்பணியாற்றிய, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க நிர்வாக சபையின் முதுபெரும் உறுப்பினராகக் கடமையாற்றிய தமிழ்மேதை அல்லாமா செ. மு. செய்யத் முஹம்மது ஆலிம் புலவர், தமிழ்கூறும் நல்லுலகு நன்கு அறிந்த தமிழ் அறிஞராவார்.

தமிழ் வளர்த்த புரவலர் வள்ளல் சீதக்காதியைப் பெற்றுத் தந்த கீழ்க்கரையே, அறிஞர் ஆலிம் புலவரையும் தமிழகத்துக்குத் தந்தது. கீழ்க்கரை ரோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலையின் இலக்கண வித்துவானாகத் திகழ்ந்த எம். ஜோசப் டயஸ் அவர்களின் மூலம் தமிழ்மொழிகற்றுத் தேர்ந்த அல்லாமா அவர்கள், தனது 22-வது வயதிலேயே மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க உறுப்பினரானார். தனது கடைசி மூச்சுவரை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இயக்கு ஜீவனாகத் திகழ்ந்தார்.

அரபி மொழியிலும், தமிழிலும் பெரும் புலமை பெற்று விளங்கிய அல்லாமா, இவ்விரு மொழிகளிலும் விற்பன்னராவார். அரபி மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு அவர் கொண்டுவந்த சொற்கள் ஏராளம்.

அல்லாமா அவர்கள் மதபேதமின்றி நூற்றுக்கணக்கான தமிழறிஞர்களின் நூல்களுக்குப் பாயிரம் முதலியவைகளும், சாற்று கவிகளும் ஏராளமாக எழுதியுள்ளார். மதுரை ஜில்லா சிவகங்கை வெண்ணிமலைப் பிள்ளை பாடிய நளன் அம்மானையைப் பற்றி ஆலிம் புலவர் எழுதியது:

“சுந்த ரந்தரு முத்தமிழ்ப் பந்தமாய்த்
தோற்றும் சீரகம் புக்கவி யந்துபே
சுந்த ரந்தரும் சொற்பொருள் மேன்மையால்
துக்க மோட்டும் சுவைக்கனி மாபலா
சுந்த ருந்திகள் தேரல மிஞ்சியே
குழு மா வயல் வீழ் சிவ கங்கைவாழ்
சுந்த ரந்தரு வெண்ணி மலைப் பிள்ளை
சொந்த தன்னிணை யற்ற அம்மானையே.”

கீர்த்தன மாலிகை, பதானந்த மாலே, ஏக தெய்வ ஸ்தோத்திர மாலே ஆகிய தமிழ் நூல்கள் எழுதிய அல்லாமா தனது வாலிப காலத்தில் இலங்கை வந்துள்ளார். இலங்கையில் தங்கி இருந்த போதும் அவர் தனது தமிழ்த் தொண்டை தொடர்ந்து ஆற்றியே வந்தார். அல்லாமா இலங்கையில் இருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்தில் அவ்வேளையில் பிரபல வழக்கறிஞராகத் திகழ்ந்த கனகசபை என்ப வரிடம், கீழ்க்கரை கறுத்த மரைக்காயருக்கும், பலவான் குடி சாமிநாதன் செட்டியாருக்குமிடையே நிகழ்ந்த கொடுக்கல் வாங்கல் சம்பந்தமாகப் பஞ்சாயத்து ஏற்பட்டது. அப்போது, கறுத்த மரைக்காயர் சார்பிலுள்ள உண்மையை விளக்கமாக எடுத்துக் கூற ஆலிம் புலவரவர்கள் அங்கு சென்றார். அங்கிருந்த செட்டியார் ஆலிம் புலவரைச் சுட்டிக் காட்டி 'இவர் சிறந்த தமிழறிஞர். இவரிடம் இருமுறை ஒரு வெண்பாவை எடுத்துரைத்தால் இவர் அதனை உடனே மனனஞ் செய்து ஒப்புவித்து விடுவார்' என்று கனகசபையிடம் கூறினார். பஞ்சாயத்து, இலக்கிய அரங்கமாக மாறியது. கொடுக்கல் வாங்கல் தகராறு தீர்க்க வந்த இரு பெரியார்களும் தமிழ்மொழி ஆர்வத்தில் முங்கித் தினைத்தனர். தமிழ் மொழிமீது அளவுகடந்த பற்றுக்கொண்டிருந்த வழக்கறிஞர் கனகசபை, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஆறு வெண்பாக்களைக் கூறினார். அந்த ஆறு வெண்பாக்களையும் அவர் அடுத்தடுத்துச் சொன்னதும், அல்லாமா அவர்கள் அவற்றை அப்போதே தொடர்ந்து ஞாபகப்படுத்திக் கூறிவிட்டார். இதைக் கேட்டுப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டிய தமிழன்பர் கனகசபை, தாம் பாடிய சில செய்யுட்களைச் சொல்லிக்காட்டி, அவைகளைப் பற்றி ஆலிம் புலவருடைய அபிப்பிராயத்தைச் செய்யுள் மூலம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அல்லாமாவும் அக்கணமே அவ்விடத் திலேயே,

“படிக்கப் படிக்க பலகாலும் இன்பம்
வடித்த தமிழால் வழங்கும்—நடிக்கும்
கனக சபையார் கருதும் அருள்சேர்
கனக சபையார் கவி”

என்ற அழகு வெண்பாவை நொடிப்பொழுதில் பாடி முடித்தார்.

அல்லாமா ஆலிம் புலவரவர்கள் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் அறிவுடைப் பண்டிதர்கள், நெறியுடைக் கல்விமாண்கள் மத்தியில் மட்டுமின்றி, சாதாரண பாமர மக்களிடையேயும் மதிப்பும், புகழும் பெற்று வாழ்ந்தார்.

அல்ஹாஜ் வி. எம். ஷம்சுத்தீன்

தமிழ் மொழியில் தன் உயிரையே வைத்து, முதுமையற்றுள்ள இன்றும் கூட சீரிய தமிழ்ப் பணி ஆற்றிவரும் தமிழறிஞர் அல்ஹாஜ் வி. எம். ஷம்சுத்தீன், ஈழத்திலும், இந்தியாவிலும் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் அறிமுகமானவர்.

40 ஆண்டு காலமாக அயராது, சளைக்காது தமிழ்த் தொண்டு செய்துவரும் அல்ஹாஜ் ஷம்சுத்தீனின் தமிழ்ப் பணியைப் பாராட்டி இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இரண்டாவது மாநாட்டில் நற்சான்றுப் பத்திரம் வழங்கிக் கௌரவித்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இந்தியாவின் தேசியப் போராட்ட காலத்தில் முன்னணி வீரராக விருந்து நாட்டுப் பணியும், அதே வேளையில் தமிழ்ப் பணியும் செய்து வந்த அல்ஹாஜ் ஷம்சுத்தீன், சேரமாதேவி குருகுலப் போராட்டத்தில் பிரபல்யமடைந்தார். தமிழறிஞர் யோகி சுத்தானந்தருடன் தோழமை பூண்டிருந்த அல்ஹாஜ் ஷம்சுத்தீன், 'தாருல் இஸ்லாம்' காலத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் மறுமலர்ச்சி உருவாக்கிப் புகழ் பெற்றவர்.

பத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ் நூல்கள் எழுதியுள்ள அல்ஹாஜ் ஷம்சுத்தீனைப் பற்றித் தமிழ்க் கவிஞர் பரமஹம்ச தாஸன் இயற்றிய பாமாலை, முஸ்லிம் பெரியாரின் தமிழ்ப் பணிக்கு நற்சான்றாக அமைந்துள்ளது.

“சான்றோர் புகழ்த்
தமிழ் ஆங்கிலம் பயின்று
பேரறிவைப் பெற்ற

பெரியோய்! பல நூல்கள்
ஆராய்ந் தறிந்து
அளித்தநல் ஆசிரிய!”

என்று தமிழறிஞருக்குப் பாராட்டுப் பொழிகிறார்
தமிழ்க் கவிஞர்.

சுபைர் இளங்கீரன்

தமிழ் மொழியில் நாவல் இலக்கியம் படைப்பதில் தமிழ்
முகத்திலும், ஈழத்திலும் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றுத் திக
ழும் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் வட்டாரத்தில் வாழும் சுபைர்
இளங்கீரன், தமிழ் மொழி பெற்ற தவப்பேற்றுச் செல்வரா
வார்.

தனது பேச்சாலும் மூச்சாலும், மதச் சுவர்களைக் கடந்து
நின்று தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கு பெரும்பணி ஆற்றி
வரும் சுபைர் இளங்கீரன், 23 நாவல்களுக்கு மேல் எழுதி
யுள்ளார். நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ள 23 நாவல்கள்
போக, நூல் வடிவில் வெளிவரா த நாவல்கள் ஏராளம் இருக்
கின்றன. ஈழத்திருநாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், நாவல்
இலக்கியத்தின் மூடிகுடா மன்னகை இவர் திகழ்கிறார்.

‘தினகரனி’ல் வெளியான “நீதியே நீ கேள்!” “சுவர்க்
கம் எங்கே?” “இங்கிருந்து எங்கே?”, ஆகியவற்றுடன்,
“புயல் அடங்குமா?” “மனிதர்கள்”, “தென்றலும் புயலும்”
போன்ற இவரது தலைசிறந்த நாவல்கள் ஆயிரக்கணக்கான
வாசகர்களின் பாராட்டுரைகள் பெற்றது இங்கு குறிப்பிடத்
தக்கதாகும்.

ஈழத்திலுள்ள முஸ்லிம் அல்லாத நாவலாசிரியர்கள்
அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து, அவர்களுடைய வாசகர் கூட்

டத்தை, தமிழ்வாசகர் கூட்டத்தை (முஸ்லிம்களல்ல) கணக் கிட்டால், நிச்சயமாக முஸ்லிம் நாவலாசிரியரான சுபைர் இளங்கீரனுக்கே அதிக வாசகர்கள் இருப்பது தென்படும். நாவலாசிரியர் இளங்கீரனின் தமிழ்த் தொண்டு அந்த அளவில் மதக் கட்டுக்கோப்புக்களையும், இனப் பிணைப்புக்களையும் கடந்து சென்று தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவரையுமே கவர்ந்து நிற்கிறது.

“பாரதி கண்ட சமுதாயம்” என்ற இவரது நூல், இவருடைய தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கு ஒரு சான்றாக உள்ளது. இதைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த “இலங்கையின் இரு மொழிகள்” என்ற நூல், இவரின் தமிழ்மொழிப் பற்றுக்கும் மொழித் தேர்ச்சிக்கும் எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ்கிறது.

முஸ்லிம்களின் தாய் மொழியான தமிழ் மொழி பற்றி, “இலங்கையின் இரு மொழிகள்” என்ற நூலில்,

“தமிழ் மொழி நுண்ணிய உணர்ச்சிகளையும் வெளியிடக் கூடிய வளமிக்க மொழி. தர்க்கரீதியாக எந்தக் கருத்தையும் வெளியிடக் கூடிய விழுமிய மொழி. “வானம் அளந்த தனைத் தும் அளந்திடும் வண்மொழி.....” என்று இவர் வாழ்த்துவது, இவரின் தமிழ் மொழிக் காதலை மெய்ப்பிக்கின்றது.

ஈழத்து நாவல் இலக்கியம் பற்றி சிறப்புற விமர்சனம் செய்த ஒரு முன்னணித் தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர், முஸ்லிம் தமிழ் எழுத்தாளர் இளங்கீரனைப் பற்றி 1962-ல் வெளியான ஒரு விமர்சன நூலில் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“1956 முதல் 1962 வரையிலான 6 வருட காலப் பிரிவில், ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் பூரண உருவமும், தாக்கமும், ஈழத்து நாவல் என்ற அழுத்தமான முத்திரையும் பெற்றுப் பொலிகிறது என்று சொல்வது தவறல்ல. உலகின் இன்றைய பிறமொழி நாவல்களுடனும், தமிழ் நாட்டின் இன்றைய தரமான நாவல்களுடனும் சமமாகத் தராசுத் தட்டில் நிற்கக் கூடிய இரண்டொரு நாவல்களாவது இந்த ஆறு வருட காலத்தில் பிறந்திருக்கின்றன என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

“இத்தனை துணிவோடு ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களைப் பற்றிச் சொல்லிவைக்கக் கூடிய சாதனையை நிறைவேற்றிய பெருமையின் பெரும் பங்கு, இலங்கையின் நாவல் இலக்கிய வானத்து விடிவெள்ளியாக இன்று ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கும் இளங்கிரைச் சாரும். 1950 முதல் இன்றைய வரை யுள்ள இந்தப் பன்னிரண்டு வருட காலத்திய ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் வளர்ச்சி என்பதும், அநேகமாக இளங்கிரையுடைய வளர்ச்சிதான் என்று சொல்ல வேண்டும்.”

மாத்தறை காஸீம் புலவர்

மத நிலை கடந்த நின்று தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய மாத்தறை செய்னூல் ஆபிதின் முஹம்மது காஸீம் புலவர், ஈழத்துத் தமிழறிஞர்கள் மத்தியில் இன்று மிகவும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளார்.

“சர்வ சமய சமரசுக் கீர்த்தனைகள்” என்ற நூலில்,

“சாதி நிற பேதங்களைப்
போக்கடிப்போம்-ஒரு
சாதி என்றே ஒத்து நின்று
உத்தரிப்போம்”

என்று பாடிய காஸீம் புலவர், இறக்கும் வரை தமிழுக்குத் தொண்டு புரிந்தார்.

“கதிர்காமக் கடவுள்” என்ற கீர்த்தனை நூல், காஸீம் புலவரின் சர்வ மத குறிக்கோளுக்கு சிறந்ததொரு எடுத்துக் காட்டாகும்.

இக் காரணக் கவிதை நூலிலுள்ள முதற் பாட்டில்,

“காரணம் நிறைந்த கதிர்காம
வூராம்-இது
அதில் காரிகையர் வள்ளியம்மை
காணு மூராம்”

என்று துவக்கம் தருகிறார்.

இரண்டாவது பாட்டில், கந்தசுவாமியைக் கண்டுகளி கூறப் போகுவோம்” என்று துவக்கி, ஆராவது பாட்டில்,

“கருணை மழை பெருகு-கதிர்காம
மீதொழுகி

காதலிலங்கை யெங்கும்-
கவின் தரவே

குருபீட மாயுறைந்த-குமரேசரே
சிறந்த

கோயிலிடத்தில் வந்து கூடிடுவோம்”

என்று பாடுகிறார்.

தமிழ் மொழிக்கு அருந் தொண்டாற்றிய ஈழத்திரு
நாட்டு முஸ்லிம்களில், முக்கியமானவர்களில் காஸீம் புல
வரும் ஒருவராவார்.

காலத்தால் அழியாதது

தமிழின் வளர்ச்சிக்கு மொழியாக்க நூல்களும் சிறப்
பான தொண்டுகள் செய்துள்ளன. இந்தத் துறையில்
அறிஞர்கள் திருகூடசுந்தரம் பிள்ளையும், சாமிநாத சர்மா
வும் சிறப்பாகப் பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்களுக்கு ஈடு
ஜோடியாக அறிஞர் பா. தாலுத் ஷாவும், ஆர். பி. எம். கனி
யும் செய்துள்ள தமிழ்ப் பணி இங்கு பெருமையோடு
குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவ்விரு முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களும், அரபு, உர்து, ஆங்
கிலம் ஆகிய மொழிகளிலிருந்து எண்ணற்ற நூல்களைத்
தமிழாக்கம் செய்து கீர்த்திமிகு தமிழ்த் தொண்டாற்றி
யுள்ளார்கள். அறிஞர் தாலுத் ஷாவைப் பொறுத்தமட்டில்
பாரதத்தின் விடுதலை இயக்கத்தில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு,
தமது தமிழார்வத்தைப் போன்று, தாயக அபிமானத்தை
யும் சிறப்புறக் காட்டியவர். இந்திய தேசிய விடுதலை இயக்
கத்திற்கு தமிழ்த் தந்தை கல்யாணசுந்தர முதலியாரின்
நுவசக்தி என்ற பத்திரிகைக்கு ஈடு இணையாகவும்,
சில விஷயங்களில் அதற்கு மேலாகவும் அறிஞர் தாலுத்

ஷாவின் “தாருல் இஸ்லாம்” நாட்டுத் தொண்டும், தமிழ்ப் பணியும் ஒரே நேரத்தில் செய்தது. தமிழ் உரை நடை வளர்ச்சிக்கு அறிஞர் தாலுத் ஷாவின் சிறப்புறு தொண்டு ஒன்றே போதுமானது, தமிழுலகம் அவரை காலம் காலமாக, யுக யுகாந்திரமாகப் போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாட.

அறிஞர் தாலுத் ஷா ‘பண்டித மெஸ்மொரிசா’ என்ற துப்பறியும் கடல் நவீனம் தொட்டு, லோகாயத விநோ தங்கள், உலகப் புதுமைகளைக்கொண்ட நூல்கள் வரை எண்ணற்ற விஷயங்களை, மேலை நாட்டுக் கருத்துக்களை தெள்ளு தமிழ் மொழியிலே, பாமர நடையிலே, பண்டிதரும் பாமரரும் அறியும் வண்ணம் எழுதியுள்ளார்.

ஆதம் பாவா மலைக்குச் (சிவனொளி பாதம்) செல்பவர்களுக்கு, ஆயிரமாயிரமான தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம்களும் பாடிச் செல்லும் வழி நடைச் சிந்து நன்கு தெரியும். இரவு நேரங்களிலே, காட்டு ஓசைகளின் இரைச்சல்களினூடே, வன மிருகங்களின் ஆபத்துப் பயம் உள்ளத்திலே கிலேசக் குரல்களை மீட்டிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே, உள்ளத்துக்கு உற்சாகத்தையும், உணர்வுகளுக்கு உத்வேகத்தையும் தந்து, மேலோங்கிச் செல்லும் வழி நடைக்கு விறு விறுப்பையும், சுறு சுறுப்பையும் ஊட்டி, மலையுச்சிக்கு பக்த கோடிகளை கடுகதியில் கொண்டுசெல்ல இச் சிந்து பெரும் துணை புரிகிறது. ஐநூறு அடிகளுக்கு மேல் அழகு தமிழ்க் கண்ணிகளைத் தாங்கியுள்ள இந்த நூல், அதில் அடங்கியுள்ள பாக்கள் எல்லா மதத்தவரையும் கவர்ந்தவை. இதைப் பாடுவதிலே தமிழர், கிறிஸ்தவர், முஸ்லிம்கள் என்ற பேதமே இல்லை. இத்தகைய சர்வ மத சமரசு பாக்கள் இயற்றிய, மத நிலைகளைக் கடந்து மக்கள் பகுதியினர் அனைவர்களை யுமே கவர்ந்துள்ள இந் நூலை இயற்றியவர் ஒரு முஸ்லிம் பாவலர், அவர் பெயர் முஹிதீன் பிச்சை பாவலர்.

சித்திரக் கவி மலை தொடுத்து சீர்பெறும் தமிழறிஞர் மறைமலையடிகளாரின் நற் சான்றுரை பெற்று, தமிழுலகிலே

சான்றோரும் மற்றோரும் போற்றிப் புகழும் வண்ணம் கீர்த்தி பெற்று வாழ்ந்த அறிஞர் அப்துல் கபூர் சாஹிபு, இன்று ஈழத்துத் தமிழறிஞர்களிடையே சிறப்புற்று விளங்கும் நண்பர்கள் எஸ்.எம். கமால்தீன், எம். எம். உவைஸ், அ.ஸ. அப்துஸ்ஸமது, எம்.எம். சமீம் இலக்கியத் துறையிலும் சரியே, கல்வித் துறையிலும் சரியே இந்தியத் தமிழ் நாட்டின் கல்விப் பெருங்குடி மக்கள் மத்திலே நல்லாசிபெற்றுத் திகழும் பேராசிரியர் கபூர், “வாழ்க்கையின் வெற்றி” என்ற நூல் தொடங்கி, “முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள்” என்ற நூல் வரை எண்ணற்ற தமிழ் நூல்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும்வரும் ஜொப் அப்துர் றஹீம், நாடகத் தமிழ் முதல், மொழியாக்கத் துறை வரை, பரந்த அளவில் தமிழ்த் தொண்டு புரியும் இன்னும் இது போன்ற நூற்றுக் கணக்கான முஸ்லிம் புலவர்களும், முஸ்லிம் தமிழறிஞர்களும் தமது தாய் மொழியாம் தமிழுக்கு, அதன்வளர்ச்சிக்கு, கூட்டு மொத்த சிந்தனைப் பெருக்கத்துக்கு அழியாத அமர பணி புரிந்துள்ளனர்-தொடர்ந்தும் புரிந்து வருகின்றனர். முஸ்லிம்களின் இதயத் துடிப்புடன் இரண்டரக் கலந்த அன்னை மொழியாம் தமிழுக்கு இப் புலவர் பெருமக்கள், அறிஞர் திருமக்கள் ஆற்றிய தொண்டு காலத்தால் அழியாது; ஞாலம் உள்ளளவும் நீடித்து நிலைபெற்று நிற்கும்.





இந்நூலின் ஆசிரியரான ஜனாப் எச். எம். பி. முஹிதீன், ஈழத்தின் தலை சிறந்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களில், பேச்சாளர்களில் ஒருவராவார்.



13 வயது முதலே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்ட ஜனாப் முஹிதீன், பள்ளிப் பருவம் தொடரே இலக்கியத்திலும், அரசியலிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

ஈழத்து சிறுகதைகளில் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் கடர்பரப்ப ஆரம்பகாலத்தில் நற்பணி ஆற்றியவர்களில் ஆசிரியரும் ஒருவராவார்.

ஈழத்து முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தமட்டில் முற்போக்கு சிறுகதைத் துறைக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்பவர்.

உலகத்துச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பொன்றை “தங்கச் சுரங்கம்” என்ற பெயரில் 1950-ல் இவர் வெளியிட்டார். ஈழத்து எழுத்தாளர் ஒருவரால் வெளியிடப்பட்ட முதல் வெளிநாட்டு சிறுகதைத் தொகுப்பென்று இதைத் கொள்ளலாம்.

இதைத் தொடர்ந்து பல நூல்கள் வெளியிட்டுள்ள ஆசிரியர், இன்று ஈழத்திலுள்ள சிறந்த இலக்கிய விமர்சகருள் ஒருவராகத் திகழ்கிறார்.

“தொழிலாளி” என்ற வாரப் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் ஜனாப் முஹிதீன், பத்திரிகைத் தொழிலில் அனுபவம் பெற்றவர்.

பல சர்வதேச மாநாடுகளில் கலந்து கொண்டுள்ள ஆசிரியர், நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்துள்ளார்.

தனது பேச்சிலும் எழுத்திலும் புதுமைக் கருத்துக்களையும், முற்போக்கு எண்ணங்களையும் பரப்பி வரும் ஜனாப் முஹிதீன், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவராவார்.

தொழிலாளி அச்சகம், நிர். 9, டி.மெல் வீதி, கொழும்பு-2.